

If undelivered returns to:
"GLASLO K. S. K. JEDNOTE"
 8117 St. Clair Ave.
 CLEVELAND, O.
 The largest Slovenian
 Weekly in the United States
 of America.
 Sworn circulation 17,400
 Issued every Tuesday
 Subscription rate:
 For members yearly \$0.84
 For nonmembers \$1.60
 Foreign Countries \$3.00
 Telephone: Randolph 3912

GLASLO K.S.K. JEDNOTE

DELO OFFICIAL ORGAN IZOBRAZBA

OF THE GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION

Entered as Second-Class Matter December 12th, 1923 at the Post Office at Cleveland, Ohio, Under the Act of August 24, 1912.

Najveći slovenski tednik
 v Zdrženih Državah
 Izhaja vsak terek
 ima 17,400 naročnikov
 Naročnina:
 Za član, na leto \$0.84
 Za nečlane \$1.60
 Za inozemstvo \$3.00
 NASLOV
 uredništva in upravnštva:
 8117 St. Clair Ave.
 Cleveland, O.
 Telefon: Randolph 3912.

ACCEPTED FOR MAILING AT SPECIAL RATE OF POSTAGE PROVIDED FOR IN SECTION 1103, ACT OF OCTOBER 3, 1917. AUTHORIZED ON MAY 22, 1918.

Stev. 40. — No. 40.

CLEVELAND, O., 5. OKTOBRA (OCTOBER), 1926.

Leto XII. — Volume XII.

ZANIMIVA ŽOGOMETNA IGRA COLLINWOODSKI IGRALCI DOSEGLI PRVENSTVO

Baš ob zaključku sezone žogometna (baseball) športa, ki spravlja vso Ameriko pokonci, se je minulo nedeljo dne 3. oktobra vršil tudi zaključek igranja K. S. K. Jednote žogometne lige. Ta zanimiv dogodek smo imeli prilliko videti v Collinwoodu, ko sta se dve skupini naših žogarjev borili za prvenstvo (championship). Kdo se je potegoval za to čast, je gotovo že vsem znano iz zadnjega "Glasila," ko smo poročali, da pride skupina žogarjev iz Waukegana, Ill., igrat semkaj v Cleveland s skupino žogarjev društva sv. Jožefa, št. 169, K. S. K. Jednote (St. Joseph Sports).

Nestrpno smo pričakovali naše mile goste iz 400-milij oddaljenega Waukegana, ravno tako vneto smo se pa tudi zanimali za potek te igre, ki je končno izpadla v prid in čast naše collinwoodske naselbine.

Ze v soboto zvečer ob 6. uri je dospela waukeganska skupina igralcev na Union postaji pod vodstvom sobrata Mike Opeka, sina predsednika nadzornega odbora K. S. K. Jednote sobrata Frank Opeka. Drugi waukeganski igralci so bili sledeči: John Mesec (captain), Frank Meriak, Joe Umek, Andrej Opeka, Frank Kirn, Chas Selenik, Josip Mesec, Martin Jakovčič, Frank Artač, Louis Zupančič in John Cameron; vsi in sami čvrsti, zali in korajžni fantje Waukegančani in iz North Chicaga. Na postaji jih je sprejel glavni predsednik sobrat Anton Grdina.

Dasiravno je v noči na nedeljo kot običajno zopet deževalo, so v nebesih zatvornice dežja drugi dan (v nedeljo) menda Slovencem v Clevelandu na lju-bo zaprli, da smo imeli krasen oktoberski dan. Tako so se torej vremena tudi našim Collinwoodčanom v resnici zjasnila.

Na Holmes Ave. v Collinwoodu je bilo minulo nedeljo vse po konci in živahno, osobito med mladino. "Kdo bo zmagal? Kdo bo zmagal?" Tako je šlo iz ust do ust. Preplašeni Collinwoodčani so bili tako navdušeni za korajžne waukeganske igralce, da so v obče stavili 5 proti 1 na njih zmago.

Nekaj pred 2. uro popoldne so se zbrali vsi žogarji pred Slovenskim Domom na Holmes Ave. ob navzočnosti mnogobrojnega občinstva in ob zvokih mladinske godbe Slovenski Dom. Pred odhodom na igrišče je igralce pozdravil in navduševal glavni predsednik K. S. K. Jednote, sobrat Anton Grdina, kajze jim veliko srebrno kupo, katero daruje Jednota zmagovalcem. Ker je vsled povabila došel v Cleveland tudi glavni tajnik sobrat Josip Zalar, je le-ta Waukegančane bodril k vstrajnosti, da odnesejo kupo zmage v državo Illinois; Collinwoodčanom je pa dajal korajžo urednik "Glasila."

Zatem sta skupini igralcev z godbo na čelu odkorakali na N. Y. C. igrišče, kjer jih je čakala že ogromna množica rado-vednih gledalcev.

Z igro se je pričelo točno ob 2:30. O poteku te tekmovalne igre ne rečemo nič drugega, kakor da je bila vseskozi živahna in burna. Waukegan in Collinwood sta si stala do devetega nastopa (inning) v vedno enakem razmerju 4-4; pri končnem oziroma 10. nastopu je pa dobil Collinwood eno točko več, tako da je bila igra zaključena ob 5:15 s sledečim rezultatom: Collinwood 5, Waukegan 4. Naši-collinwoodske igralci niso imeli še nikdar tako hudih nasprotnikov kakor baš zadnja nedeljo, ko so igrali z Waukeganom. In vendar jim je bila sreča mila, da so dobili trofejo zmage.

To zanimivo igro je prišlo gledat mnogo občinstva od blizu in daleč; približno 1.000 oseb; celo Bridgeportčane smo videli v vrsti kot zastopniki žogarjev društva št. 23. Na levi strani je pa stalo tudi več zamezorcev, ki so hoteli videti, kako se bodo izkazali slovenski collinwoodske žogarji, ki so nedavno zmagali skupino zamorskih žogarjev. Nastope med igro, tako tudi collinwoodske žogarje-zmagalce je slikal nek fotograf; ime istega in slike priobčimo v prihodnji številki.

Imena collinwoodske igralcev: Anthony Nachtigal, manager; John Omerza, captain; igralci: John Relic, Mike Relic, John Pekol, William Klisurich, John Zallar, Frank Epich, Charles Godic, John Velkovar, Martin Stermole in Anthony Rayer.

V počast in pozdrav gostom iz Waukegana je društvo sv. Jožefa, št. 169 zvečer v Slovenskem Domu priredilo družaben sestanek, spojen z godbo in plesom. Obisk je bil jako uspešen in poveljen, čeravno se je stvar tako nepričakovano priredilo.

Tega večera so se vdeležili štirje glavni uradniki K. S. K. Jednote, brat predsednik Anton Grdina, brat tajnik Josip Zalar, brat nadzornik John Zulich in urednik "Glasila" Ivan Zupan.

Stoloravnatelj sobrat Anton Grdina je okrog 8. ure najprvo iskreno pozdravil mile goste iz Waukegana in druge navzoče; vesel in ponosen je na poštvovalne igralce iz Waukegana, ki so prišli 400 milj daleč dobi stvari Jednote na ljubo in v reklamo. Današnji dan bo ostal dolgo v spominu vsem Clevelandčanom, spadajočim k naši Jednoti.

Povabilu se je odzval tudi Rev. Vitus Hribar, župnik slovenske cerkve v Collinwoodu, ki je pa žal moral oditi kmalu iz dvorane, poklican k nekemu bolniku.

V imenu slovenske collinwoodske fare je zatem navzoče goste iz Waukegana in druge vdeležence tega večera pozdravil Mr. Alojzij Žužek, slovenski odvetnik. Priporočal je v angleščini da naj mladina goji spoštovanje do vere, jezika in narodnosti.

Nato je izročila neka mala deklica šopek krizantem sobratu Mike Opeki, vodji športne-

ga kluba iz Waukegana v znamenje spoštovanja in sobratske sloge med našimi žogarji. Za dar se je sobrat Opeka lepo zahvalil, trdeč, da Waukegančani niso prišli semkaj, da bi zmagali, ampak v svrhu reklame in za dobrobit K. S. K. Jednote. Ko je sobrat Opeka navzočim predstavil vsakega posameznega igralca, je nastalo v dvorani navdušeno ploskanje.

Vodja kluba St. Joseph Sports brat Nachtigal je pozdravil svoje tovariše-igralce iz Waukegana v imenu svojega "teama," naglašajoč, da so po njegovem prepričanju waukeganski žogarji najboljši igralci. Tudi predstavljenim žogarjem iz Collinwooda je občinstvo burno aplavdiralo; najbolj zanimiv je pa bil trenotek, ko je vodja kluba St. Joseph Sports pokazal prejeto srebrno kupo v znamenje današnje zmage. Ta kupa ostane torej v Collinwoodu.

Nato je urednik športnega kornerja pozdravil navzoče v angleškem jeziku v imenu vseh mladih čitateljev "Glasila" in v imenu vseh prijateljev športa. Častital je Collinwoodčanom k zmagi; pohvalil junaški nastop gostov iz Waukegana, ki so se tako hrabro držali. Letos smo pri naši Jednoti šele pričeli z idejo širjenja športa in družabnega življenja med mladimi člani; drugo leto bomo s tem nadaljevali in skušali delati na to, da bo v vsaki naselbini, kjer je kako krajovno društvo naše Jednote, tudi "team" ali naš Jednotin športni klub. Mladi člani naj vedno zasledujejo sedmo stran v "Glasilu," ki je naša v to svrhu namenjena. Po Novem letu bo za naše mlade člane vsak teden priobčena cela stran angleškem gradiva.

Zatem je bil pozvan k besedi glavni tajnik K. S. K. Jednote sobrat Josip Zalar. V prvi vrsti je dal priznanje igralcem iz Waukegana, ki so prišli tako daleč ne v svrhu sebičnosti ali časti, ampak kot člani K. S. K. Jednote, da navdušijo še druge za našo Jednoto. Waukeganski "team" je lahko ponosen, ker bo eden izmed njegovih članov igral za Chicago Cubs (sobrat Kirn), drugi pa za Bloomington Triangles (Mesec). Dalje je častital Jozefovcem iz Collinwooda k zmagi; drugo leto jih vabi v Waukegan, kjer bodo morali pustiti ono srebrno kupo. Dalje je navduševal navzoče mlade člane in članice, da naj vedno agilno delujejo na športnem polju, kar daje čast in ponos naši Jednoti. K sklepu se želi, da bi društvo sv. Jožefa, št. 169 gledalo na to, da bi imelo poleg zlate kupe še Zlato kladivo naše Jednote.

Ker je v zadnji izvanredni kampanji zopet dobilo prvo nagrado društvo sv. Jožefa, je brat glavni predsednik zatem izročil bratu Karol Skebetu, predsedniku označenega društva krasno zlato uro kot nagrado, za kar se je navedenec v imenu društva zahvalil.

Pri tej priliki je sobrat predsednik Anton Grdina izročil ček za \$100 navzočemu sobratu John Gorniku, ki je štiri dni vodil minulo konvencijo; to nagrado mu je določil glavni odbor. Sobrat Gornik je zatem pozdravil navzoče kot predsednik Slovenske Dobrodelne Zveze in se je jako laskavo izražal o športnih klubih naše K. S. K. Jednote, kar je velikega pomena za naraščaj Jednote.

V imenu navzočih gostov iz Bridgeporta, O., se je nato oglašil k besedi sobrat Mirtich, ki je prinesel pozdrave od slovenskih žogarjev društva št. 23. Zadnji trije govorniki so bili še sledeči: sobrat Leo Kushlan, odvetnik, sobrat Ivan Zupan, urednik "Glasila" in Ivan Tomazič, slovenski trgovec. Zelo navduševalen govor sobrata Tomaziča je segel vsem poslušalcem globoko v srce. Okrog 10. ure ko je bil program govorov dovršen je brat glavni predsednik zaključil oficijelni del večera s primernim lepi nagovorom. Zabava v plesni dvorani je trajala do polnoči, nakar so se naši cenjeni gostje podali na postajo da odpotujejo domov proti Waukeganu. V resnici rečeno, lepe dogodke minule nedelje v Collinwoodu bomo ohranili v trajnem spominu.

REŠENI RUDARJI
 Ironwood, Mich., 30. septembra. — V naši naselbini vlada nepopisno veselje, ker se je sinoči posrečilo rešilnemu moštvi rešiti vseh 43 rudarjev, ki so bili 120 ur ali pet dni pod-suti v Pabstovem rudniku. Delo da so dospeli do njih je bilo zelo težavno in naporno, ker je bilo treba več sto čevljev trde skale prevrtati in izkopati. Zajeti rudarji so se nahajali 700 čevljev globoko pod zemljo. Nesrečniki so prestali zadnjih pet dni groze, strahu in lakote v podsutem rovu; žeje ravno niso trpeli, toda hrana jim je pošla že prvi dan. Nekateri so si kuhali čaj iz brezovega lubja. K sreči so imeli pet galon petroleja na razpolago, ki jim je služil za razsvetljavo in kurjavo.

Da niso zajeti rudarji obupali, je to dejstvo pripisovati izkušenemu 67 let staremu rudarju Tom Trewartha, bossu rudnika. Da so preganjali dolgočasje, je Trewartha zaukazal rudarjem, da so morali kopati nek stranski rov; vendar je eden izmed navzočih že skoro obupal, da ne bo več rešitve in je hotel z dinamitom rov razstreliti.

Prvi rešeni rudar, katerega so dovedli na površje je bil Sam Snykima, oče osmerih otrok. Ko ga je tisočera množica zapazila na površju, je nastalo nepopisno navdušenje in veselje. Reševanje je šlo zelo počasi dalje, ker so morali vsakega posameznika s pomočjo vrvi potegniti iz posebno skopane rova. Vse rešence so takoj prepeljali v bližnjo bolnišnico, kjer so jih zdravniki temeljito preiskali; vsi rešenci se bodo podali v kratkem času na svoja domovja.

V znamenje veselja nad čudno rešitvijo je mestni župan določil nedeljo 3. oktobra za dan proslave in zahvale Bogu. V obče se danes v naši naselbini nič ne dela; ljudstvo je preveč veselo vsled rešitve zasutih rudarjev.

Opomba uredništva "Glasila": Tajnik društva sv. Janeza Krstnika, št. 20, K. S. K. Jednote v Ironwoodu nam poroča veselo vest, da se nahajata med rešeniimi tudi dva naša sobrata, oziroma člana označenega društva, in sicer sobrat Marko Kastelec, star 55 let in sobrat Matt Ritmanich ml., sin bivšega tajnika označenega društva. Matt Ritmanich je tukaj rojen in star 26 let. Njegovega očeta je zadela pred enim mesecem huda nesreča, da mu je umrla žena; zdaj je bil pa v vednevnem strahu še za svojim starejšim sinom.

V imenu "Glasila" in vsega članstva K. S. K. Jednote iskreno častitamo našima rešenima sobratoma in hvalimo Boga, da je na tako čudežen način ohranil pri življenju vseh 43 rudarjev, ki so bili pod-suti.

Dvig bojnih ladij.
 Carigrad. — Z dovoljenjem turške vlade bo neka italijanska družba kmalu pričela v bližini Carigrada iz zaliva dvigati zavezniške bojne ladje, ki so bile tekom minule svetovne vojne potopljene.

Predsednik Coolidge v zadregi.
 Washington, 28. septembra. — Večraj popoldne se je mudila v avdijenci pri predsedniku skupina 200 mož, za kojej predsednik ni znal, kdo da so. Njegov privatni tajnik Sanders je pogledal na biljezke v svojem koledarju, ter je to skupino predstavil predsedniku za pogrebniške. Šele zatem se je dognalo, da je to delegacija zidarjev, ki je prišla pozdravit predsednika. Ker je med zidarjem in pogrebnikom velika razlika, je to napako predsednikov tajnik popravil s tem, da se je pri označeni delegaciji oprostil.

Slovenec premagal Amerikanca.
 V zelo rapidno napredujoči clevelandski naselbini Nottingham so tamošnji stanovci zadnji čas pričeli gojiti tudi šport in sicer rokoborbo, oziroma boksanje, kjer kažejo zastopniki raznih narodnosti svojo moč in spretnost.

Zadnji petek, dne 1. oktobra zvečer je bila dvorana Slovenskega Narodnega Doma v Nottinghamu zopet nabito polna; nad 500 oseb je prišlo gledat zanimiv nastop 16 različnih amaternih rokoborcev. Najbolj privlačna točka je bila ta, kako bo 19 letni Charley Babich, rodom Slovenec v borbi z Mike Stevensom nastopil. Kakor je bilo že prej pričakovati, je naš znan Charley svoja nasprotnika tekom par minut pri tretjem spopadu premagal. Tu se je zopet pokazal resničen pogovor, da slovenska kri ne "sfali."

Naš Charley je svojo spretnost in moč že večkrat pokazal, vsled česar velja za prvaka (champion) takozvanih "amateur flyweight" rokoborcev v državi Ohio. Charley, le korajžo in "šnajt" ko boš enkrat dorastel, bomo povabili Dempseyja in Tunneyja semkaj v Nottingham, da jima boš pokazal moč slovenske pesti. V resnici so naši rojaki v Nottinghamu na Charley Babicha lahko ponosni. Častitamo!

RAZNE VESTI.

Posledice prohibicije.
 Washington, 28. septembra. — Justični department poroča, da je bilo tekom minulega fiskalnega leta od 30. junija, 1925 do 30. junija, 1926 v Zdrženih Državah vsled kršitve prohibicije obojenih 44,022 oseb. To število je najvišje, odkar je prohibicija v veljavi. Ti kršilci so bili od zveznih sodnikov vsega skupaj obsojeni na 5,666 let ječe, plačali so pa \$7,336,595 kazni.

Newyorška dnevnik prodana.
 New York, N. Y. — Tu živi Frank T. Dewart je je kupil od dedičev pokojnega Munseya dnevnik "New York Sun" in "Evening Telegram" za svoto trinajst milijonov dolarjev.

Zanimiva konvencija.
 Clevelandski listi poročajo, da se bo letos tekom oktobra v našem mestu vršila konvencija Narodne Zveze vdov in vdovcev, ki imo svoje članstvo v petih svetovnih državah. Število te zanimive organizacije znaša nekaj nad 1,500 članov in članic; sprejema se kandidate in kandidatnje od 18. do 80. leta. Konvenciji bo predsedovala predsednica Mrs. Nelle B. Stull iz Elyria, O.

Razpisana nagrada.
 New York, N. Y. — Zelo navdušen prijatelj aeronavtičke Raymond Orteig je razpisal \$25,000 nagrade za prvega letalca, ki bo takom prihodnjih treh let došel iz New Yorka v Pariz, ne da bi se kje ustavil.

Tudi posledice prohibicije.
 Washington — Vlada je izračunala, da bo potrebna za fiskalno leto 1928 \$13,000,000 v svrhu uveljavje prohibicijske postave.

St. Paul železnica na javni dražbi.
 Chicago, Ill., 30. septembra. — Zvezni sodnik Wilkerson je dovolil, da se sme bankrotno Chicago, Milwaukee in St. Paul železnico na javni dražbi prodati. Licitacija se bo vršila dne 22. novembra v Butte, Mont. Najnižja ponudbena cena je \$122,500,000, poleg tega mora kupec prevzeti tudi obveznost delnic Puget Sound železnice, ki znaša \$154,000,000.

Gouverner Al Smith predsedniški kandidat.
 Syracuse, N. Y., 28. septembra. — Ob zaključku tu se vršeče državne konvencije demokratov iz New Yorka je bil danes popoldne že vpetič imenovan za guvernerskega kandidata dosedanji guverner Al Smith. Ob koncu svojega govora je zvezni senator Copeland navzočim Al Smitha sledeče predstavljal:

"To je naš zopetni guverner in naš bodoči predsednik Zdrženih Držav!"

Zločini na Ruskem.
 Moskva. — Sovjetske oblasti je pričelo skrbeti, ker se nasilja in zločini v deželi vedno bolj množijo. Samo v tem mestu je bilo tekom zadnjih šestih mesecev radi zločinov obsojenih 22,739 oseb.

NEWBURSKE NOVICE.

V torek, dne 28. septembra se je v naši cerkvi sv. Lovrenca vršila črna peta maša za pokojnim Matt Jermanom, prvim podpredsednikom K. S. K. Jednote. Maše se je vdeležil Mr. A. Grdina, glavni predsednik; Mr. John Zulich, nadzornik in Mr. Ivan Zupan, urednik "Glasila" in še nekaj uradnikov ter uradnic clevelandskih društev naše Jednote.

Po sv. maši, katero je daroval Rev. J. J. Oman, duhovni vodja K. S. K. Jednote je v kratkem govoru rekel navzoči šolski mladini med drugim tudi to-le:

"Danes zjutraj je v nekem mestu tam daleč v državi Colorado velika žalost v družini Jerman zato, ker so ji odpeljali očeta. Kdo pa je oče? Oče je tisti mož, ki gre vsako jutro zgodaj na delo ali v tovarno ali v trgovino in pride proti noči ves utrujen domov. To dela dan za dnem, dokler mu moči ne opešajo, ali dokler ga ne vzame smrt. To svojo stalno službo, katera je nemalokrat težka, pa opravlja ne sam zase toliko, kakor za svoje otroke. Vi otroci živite brez skrbi. Nič ne vprašate: Kje bomo dobili jutri hrano? Kje bomo dobili za obleko? Vse to vam oče preskrbi s svojim trudom in marljivostjo. Zato je pa udarec, kadar družina zgubi očeta tak, da se ne da več pozabiti. Tak udarec je zadel družino pokojnega Matt Jermana, družino podpredsednika Slovenske Katoliške Jednote v Pueblo, Colo."

Father Oman je še nadalje opozarjal otroke, naj spopustijo svoje očete, dokler jih imajo; naj jim povsod skušajo olajšati njih breme kadarkoli morejo. Po govoru je cela carkev zmolila še par očenasev za pokojnega Jermana in ljudje so se zamišljeni razšli vsak na svoj kraj.

V četrtek se je vršil pogreb pod vodstvom A. Grdina in Sinovi pokojne rojakinje Mary Kastelic, po domače Bokarjeve Mary. Mrs. Kastelic je bolehalna že dolgo časa; dasi šele 34 let stara, je že marsikak teden prebila na bolniški postelji; pa do letos se je še vedno zopet izkopalja iz boleznij; zadnje čase pa jo je pograbil huda bolezen, čim dalje kruteje, dokler je ni končno spravila pod zemljo. Slovesno sv. mašo zadošnico je daroval domači župnik ob asistenci Father Gnidovca in Father Viranta. Zensko društvo je med sv. mašo v obilnem številu pristopilo k sv. obhajilu, katerega so članice darovale za pokojno. Marsikatero oko pa je zarosilo, ko je naš sedanji organist in pevovalca Ivan Zorman zapel žalostinko "Jamica tih." Tudi društvo "Slovenija," katerega članica je bila pokojnica, ji je zapelo krasno žalostinko "Blagor mu." Pokojna zapušča tukaj moža in štiri še nedorastle otroke. Naj počiva v miru!

Napovedano nam je bilo, da bomo imeli 40-urno pobožnost v naši cerkvi dne 24, 25 in 26. oktobra. To se je še precej pred časom naznanilo zato, da se vedo ravnati društva, ki navedeni so.

(Dalje na 8. strani)

Društvena naznanila in dopisi

Vabilo na sejo.

Tem potom prosim vse člane našega društva sv. Alojzija, št. 47, Chicago, Ill., da bi se vsi vdeležili prihodnje mesečne seje v soboto dne 9. oktobra ob osmi uri zvečer v navadnem zborovalnem prostoru. Ker na zadnji seji ni bilo dosti članov navzočih, ni bilo mogoče neke važne točke rešiti; zato vas ponovno prosim, da pridete na prihodnjo sejo v obilnem številu, ko bo ta točka zopet na dnevnem redu.

S sobratskim pozdravom,
Ludwig J. Skala, tajnik.

Naznanilo.

Iz urada društva sv. Alojzija, št. 47, Chicago, Ill., se naznanja, da bo naše društvo privedlo maskaradno veselico v nedeljo, dne 23. januarja, 1927; to bo četrto nedeljo v januarju. Zato se uljudno prosi vsa chikaška in sosedna društva, da bi blagovoljno vpoštevala to prednaznanilo in da bi ne prirejala svojih zabav na gori omenjeni dan, ker bi bilo v kvar obema društvoma, če imata oba na en isti dan kako prireditev.

Nadalje tudi apeliramo na vse člane našega društva, da se vsi vdeležijo prihodnje mesečne seje, ker imamo za rešiti neko važno točko, katero smo preložili na zadnji seji zaradi nezadostnega števila članov. Zato nikar ne pozabiti priti na prihodnjo sejo v soboto dne 9. oktobra točno ob osmi uri zvečer. Ako se kdo ne bo vdeležil te seje, naj se potem nikar ne pritožuje, če se mu ne bo dopadlo, kako bomo rešili točko. Zato rej na svidenje na gori omenjeni dan.

S sobratskim pozdravom do vsega članstva našega društva in naše dične Jednote.

Josip Fajfar, predsednik.

Naznanilo.

Iz urada društva sv. Lovrenca, št. 63, Cleveland, O., se naznanja članom; da bo prihodnja mesečna seja dne 10. oktobra; začetek iste točno ob eni uri popoldne; na to sejo se pa pozivlja vse člane, da se iste v polnem številu vdeležijo. Na prihodnji seji se bodo zadnjič čitala nova društvena pravila, predno jih damo v tisk. Zdaj se še lahko kaj predrugači v pravih ali zboljša, pozneje bo prepozno.

Posebno opozarjam one člane našega društva, ki že več mesecev dolgujejo na asementu, da bi poravnali svoj dolg. Pomni naj vsak tako prizadeti član; kdor ne bo plačal asementa kakor zahtevajo društvena pravila, bo enostavno suspendiran. Večkrat sem jih že opominjal, toda brez uspeha; zdaj jih pa opominjam poslednjič.

Z bratskim pozdravom,
Anton Kordan, tajnik.

Društvo Marije Pomagaj, št. 78, Chicago, Ill.

Zadnji teden sem razposlala vsem članicam našega društva po dve vstopnici na našo jesensko veselico, ki se vrši v nedeljo, 17. oktobra, v šolski dvorani. Pošta je do sedaj vrnila sledeča pisma: Mary Rozich, Josephine Thudeum in Lillian Zabkar. Te tri se naj takoj zglašijo pri meni za vstopnice, kakor tudi druge, ki bi morebiti ne dobile pisma z vstopnicami. Letos se je posebno pazilo, da je bilo pismo poslano vsaki članici. Ako katera ni dobila, ne da bi naznanila to meni. Ob tej priliki opozarjam, da vsake članice dolžnost takoj naznaniti novi naslov tajnici, kakor hitro se preseli, ne pa čakati po par mesecev.

Obenem pa prosim vse naše članice: agitirajte za našo veselico. Večja ko bo vdeležba, večji bo uspeh. To bo pa v korist nas vseh članic.

Kaj pa je z agitacijo za novimi članicami? Ali smo res zaspale? Ne, nismo in vse kaže, da bo lepo število sprejetih na prihodnji seji. Vsaka se naj potruži, da pripelje vsaj eno novo. Ako ni mogoče za odrasle, pa za mladinski oddelek. Imamo še par dolarjev za zdravniško preiskavo od nagrade, ki smo jo prejeli od glavnega odbora lansko leto, ki se bo porabila za mladinski oddelek. Torej potrudite se sedaj, dokler je še prosta pristopnina. Sosestrski pozdrav.

Julia Gottlieb, tajnica.

Iz urada društva sv. Mihajla, br. 163, Pittsburgh, Pa.

Javljam članom i članicam zgora imenovanog društva, da se bude obdržavala dojučna sjeđnica dne 10. oktobra točno u 2 sati posle podne u običnoj prostorijama. Braća i sestre, na ovu sjeđnicu ste naprošeni da u što većem broju budete prisutni, jer bude važna i zanimiva.

Prvo budete nešto lepega čuli na sjeđnici, osobito oni, koji rado sjeđnic ne polaze.

Drugo budete čuli devetmesečno izvešće ili finančni imetak društva. Budete čuli i znali za što ste ovi devet mjeseci platili i za koga smo izdavali. Budete čuli; ne budete morali po ulicama pitati što se na sjeđnici zgodi i predložiti.

Dalje budemo birali odbor, koji bude delal na prihodnjoj zabavi ili balu 16. oktobra. Onda pak budemo imali još drugi zanimivi predloga na dnevnem redu.

Kako sam omenio u prošlem broju "Glasiila," opominjam da bi istom posluhnil i malo truda vzeli, pak pripeljali vsak po jednoga novega člana na buduću sjeđnicu. Još ima dosti neorganiziranih prijatelja, pak je opomenite i jim dokažite za naše vrjedno donosno najveće društvo u Pennsylvaniji, spadajuće k najstarijoj i najbogatijoj katolički organizaciji K. S. K. Jednoti.

Do 30. septembra broji naše društvo 458 odrasli članov i 361 pomlatka; tako skupa broječi oba oddelka 819 osoba. Joj še ljepa prilika za pristup, prosta za oba oddelka. Mislim, da budete moje vruče želje posluhnil i skupa u pomoć priskočili ne samo za mene, nego za nas sve i naš ponos svih skupa.

Opominjam člane, koji duguju dva ili tri mjeseca da dug potmiru na dojučni sjeđnici.

Uz bratski pozdrav
Matt Brozović, tajnik.

NAŠE DRUŽABNO GIBANJE IN VERSKO ŽIVLJENJE

Springfield, Ill.
Slovaška večerja in ples. — V soboto, dne 16. oktobra bodo naši in sosedni Slovaki imeli svojo narodno "Slovensko zabavo" in "sv. Mihaela hostino" v naši dvorani Slovenija. Pri seji zadnjo soboto zvečer so si izvolili svoj "glavni vybor," kakor tudi postranske vybore, ki bodo oskrbeli vse potrebno. Zabava se bo pričela z večerjo, pri kateri bodo servirale naše Slovačkinje izvrstno "supo" ter pohana piščeta s primernimi prikuhami. Po večerji se bo razvila prosta zabava s plesom ob slovaški narodni godbi. Vstopnina za večerjo in prosto zabavo s plesom vred bo samo en dolar za osebo. Čisti dohodek je namenjen za odplačilo dolga na naši dvorani. Slovačci, kakor tudi Hrvati, Poljaki

in vsi Slovani so prisrčno povabljeni.

Čas določen za sv. Misijon. — Rev. Vencel Solari, slovenski benediktinec in profesor v kolegiju sv. Bede v Peru, Ill., bo vodil sv. misijon v naši slovenski cerkvi za Slovence, Hrvate, Slovače, Poljake in nemške Ogre, pričenaši v nedeljo, dne 21. novembra. Slovesen sklep bo v nedeljo, dne 28. novembra. Dragi Slovenci, ljubi Bog nas spet kličite in vabi s svojo milostjo. V svoji očetovski skrbi hodi gledat za nami, ki smo zgrešili pot življenja. Poslušajmo glas Dobrege Pastirja, ki hodi za zgubljeno ovco. Vest o tem svetem času naj gre od ust do ust. Na potu k delu, pri delu in od dela, govorite o misijonu. Pri mizi in v prijateljskih krogih pogovarjajte se o našem slovenskem misijonarju, katerega nam bo Bog v svoji neskončni ljubezni poslal, da nam spet zažari luč sv. vere jasno in gorko. Tebe pa, o Kristus, naš evharistični Kralj, v vsi ponižnosti prosimo, skazi nam, četudi nevrndnim, izredno milost, da se smemo pridružiti "množicam" ter iz Tvojih ust slišati besedo: "Kdor je moje Telo in pije moje Kri, bo živel v Meni in Jaz v njem" in "bo imel večno življenje."

Pobožnost k Mali Cvetki. — Devetdnevica sv. Tereziji k Mali Cvetki, se je posebno našim otrokom priljubila. Vsi lepo prihajajo in molijo na glas za milosti, katere bi mi vsi radi izprosili od Boga na priprošnjo te mlade a tako mogočne svetnice. Za tri reči prosimo: Da bi mi vsi Jezusa v Najsvetejšem Zakramentu Altarju "ljubili bolj in bolj," da bi se naši nesrečni ljudje, ki so pozabili Boga, spet vrnili k Njemu in tretjič, da bi nam Mala Cvetka vzbudila dobrotnike in pomočnike med našim narodom za odplačevanje našega cerkvenega dolga. O slovesnem sklepu devetdnevne in o prvi sv. uri bomo poročali prihodnjič.

Poročevalec.

Gilbert, Minn. — Dasiravno je že malo pozno, se tudi jaz oglašam z nastopnimi vticiami, ker imam minulo konvencijo v Pittsburghu še vedno v prijateljskem spominu. Meni se je to glavno zborovanje dopadlo radi tega, ker so bili pittsburski rojaki in rojakinje tako tudi naši delegatje in delegatnje tako dobri. Kdo bi si bil mislil, da so ljudje tako navdušeni za napredek K. S. K. Jednote? Res, ni čuda, da naša organizacija tako lepo napreduje pod sedanjim vodstvom; saj so to tudi moške, ki so vsega spoštovanja vredni. Kdo ne bi bil vnet delavec ali agitator, ako vidi, da imamo na krmlju moške, ki so vsega še kaj drugega zmoini, ter tako vneti za napredek Jednote. Naj se torej naša dična K. S. K. Jednota še bolj okrepji z novimi člani! Vsakdo je lahko ponosen, da je njen član ali članica.

Bolj kot kdaj prej, naj vsak skrbi, da dobi novih članov in članic za Jednoto in tako stori svojo dolžnost napram društvu ter organizaciji. Na ta način tudi novemu članu veliko pomagajo ob času nesreče, boleznii ali smrti. Za malo svoto, ki jo plačate, spadate lahko k eni izmed najboljših podpornih organizacij v Ameriki; kdor tega ne verjame, naj se sam prepriča.

Zdaj pa preidem zopet nazaj na konvencijo. Jaz se popolnoma strinjam s sestro Mary Kocman iz Pueblo, Colo.; ona je vse pošteno malo oktačala. Res je bilo tako! Me v Minnesoti bomo že gledale, da bomo pomagale Mrs. Champa in da bo na prihodnji konvenciji vsaj 15 delegatinj iz Minnesote namesto štirih.

Meniške je v Heinzovi tovarni tudi zelo dopadlo, ko smo ogleđovali razne naprave; nazadnje smo bili pa še imenitno

in zastoj pogoščeni. Se danes se moram smejeti onemu ogledalu, ki je imel tak čar v sebi, da se je vsak pošteno nasmejal, kdor se je vanj pogledal.

Po tistih stopnicah na pittsbursko Šmarno goro sem tudi jaz enkrat korakala prav do vrha, zatem pa ne več, ker moje noge niso za take izlete. Mi smo našli 346 stopnic. Moje tri "partnarice" so jo pa večkrat na oni hrib mahnale; rekle so mi, da jim hoja po toliko stopnicah krepi večerjo in spanje.

Ljudje v Pittsburghu so res prav postrežljivi in rodoljubni. Najbolj se moram zahvaliti Mrs. Rose Balkovec za tako lepo stanovanje in postrežbo tekom mojega bivanja v Pittsburghu. Pozdravljam tudi moje "partnarice" Mrs. Hoge iz Bridgeporta, O., Mrs. A. Benkovich iz South Chicaga in Mrs. M. Smolich iz Aurora, Minn.

Ker je že bolj pozno z mojim dopisom, naj še omenim, da smo zaposleni; vedno prirejamo kako party, vsak teden po dve. Taka družabna zabava je sicer prijetna, samo da bi bilo kaj več denarja; toda z njim se pa ne moremo pohvaliti, ker ga bolj primanjkuje vsled slabih delavskih razmer. Od tukaj se vozijo naši rojaki drugam na delo, samo da se preživljajo.

Vreme pri nas je postalo že mrzlo, tudi sneg je že naletaval. Ljudje hitijo pospravljati poljske pridelke, da jih ne uniči zima.

Zdaj pa, ko se bomo bolj doma držali, prosim vse članice našega društva Marije Pomagaj, da se bolj vdeležujejo mesečnih sej; za poletno dobo je bila izjema, ker se rada vsaka pelje venjak na prosto, če ima karo ali zdaj ne bo več tako.

S sosestrskim pozdravom,
Helen Yurchich, tajnica in delegatinja dr. 196.

Etna, Pa. — Tukaj se je na grozen način ponesrečil Slovenec Frank Hovman (Hauptman?), poznati pod imenom "Mali Kranjc," rodom iz Ljubljane.

Tukaj se je uresničil star hrvatski pregovor, da Bog ne plači svake subute, ali kada istu plati, ju plati za istino. Ta rojak se je iz nas, katoličanov samo posmehoval in je rekel, da mu je pes njegove žene božja slika?! Pred nekoliko leti je šel v katoliško cerkev k maši in rekel, da so šli vsi ljudje k sv. obhajilu, in da je šel tudi on, čeravno ni bil pripravljen, da bi šel k spovedi. Na vse načine se je vedno posmehoval onim, ki so hodili v cerkev. Bil je oženjen, toda njegova žena je bila še hujša nasprotnica sv. vere kot on. Otrok nista imela; pač pa je žena vedno držala pri sebi psa na rokah. Ker sta oba služila, sta bila tudi premožna; kupila sta si lep avtomobil in se vsako nedeljo okrog vozila namesto da bi šla v cerkev. On je vodil avtomobil, žena njegova je pa držala psa v naročju, sedeča poleg moža.

Ali v nedeljo, dne 26. septembra je naš Frank (Mali Kranjc) na nekem izletu zadel v drug avtomobil s tako silo, da sta se oba avtomobila javrnila 30 čevljev v globok jarek. Njegova žena in pes sta bila na mestu ubita, a on sam se bori s smrtjo v neki bolnišnici v Pittsburghu. Tudi je ubil onega, ki je vozil drugi avtomobil. Pač, kakoršno življenje, taka je tudi smrt! Bog pusti človeku prosto voljo, da dela kar hoče, toda ne — dokler hoče.

S pozdravom,
John Skoff, poročevalec.

Iskalci neznanega zaklada.

Na kak način dovede človeka hrepenenje po zlatu in bogastvu, nam priča nastopno poročilo o mali skupini priprostitih farmarjev v naselbini Corning, Arkansas. Že letos na spo-

mlad, ko so na čuden način zvedeli o nekem, na dnu ležečem skritem zakladu, so pustili vse delo na farmi in se preselili s svojimi družinami v bližino onega skritega zaklada, katerega že toliko časa zaman iščejo in ga bodo menda tudi vedno zaman iskali.

Zgodovina o tem skitem zakladu je sledeča:

V oni farmarski naselbini živi neka deklica, ki je baje v zvezi z duhovi drugega sveta. Ta deklica je tem farmarjem razodela svojo skrivnost, da je videla v svoji fantaziji velik zaborj poln zlata in srebra; opazila je celo letnice na kovanih zlatnikih? Označeni zaklad se nahaja v sredi Črne reke na nekem malem otočku; natančne lege in kraja ni zamogla sicer navesti.

Vest o tem zakladu je prišla v javnost že lansko leto. Tako se je podalo na delo osem odhodnih farmarjev že minulo jesen, toda — zastoj ali brez uspeha. Na zimo so morali ti iskalci sreče s svojim delom prenehati; a letos pa zopet nadaljujejo. Ker jim je nedavno še nek medij povedal, da se nahaja na onem otoku v resnici velik zaklad, so se še z večjim veseljem oprijeli izkopavanja. Ker leži oni zaklad baje ravno 27 čevljev globoko, so ti zlatokalci izkopali že več rogov v zemljo, toda o zlatu ni duha ne sluha. Naravno, da je kopanje rova v močvirnatem pesku zelo sitno, ker ga hoče vedno zašuti; toda naši srečolovci se za to ne zmenijo, ker so trdno prepričani, da se res tukaj nahaja oni velikanski zaklad, o katerem vedo celo sami duhovi. Vedno delajo in kopljejo z enakim uspehom, med tem ko so njih njive in polja zanemarjena in zapuščena.

Zanimivo je tudi, kako imajo ta otok zakladov zastražen. Vsakdo izmed njih je oborožen s samokresom, po noči pa vedno opravlja službo čuvaja po en moč z nabito dolgo puško. Gorje tujcu, ki bi se neopaženo približal skupini šotorov teh zlatokalcev! Drugi farmarji v bližini se jim naravnost smejejo, češ, da so bedaki; namesto da bi delali na polju, pa kopljejo prazno blato in pesek iz one reke. Tako so se že privadili njih bedastosti, da jih v obče nič več ne nadlegujejo.

In pa naši zlatokalci! Vse imajo že izračunano, kako si bodo enakomerno oni velikanski zaklad razdelili. Koliko milijonov je tam zakopanih, seveda nihče ne zna; pač so v toliko prepričani, da bo za vse zadostovalo, ko dospejo enkrat do cilja, oziroma do zaklada.

Zadnji čas so si omislili celo gazolinski sesalni stroj, ki mače iz globokega rova blato in vodo. Delo pri tem je sicer naporno, toda upanje na lepe rumene zlatnike jim daje vedno večji pogum.

Kdo ravno je oni zaklad tja zakopal, je največja skrivnost. Sam ni prišel tja? Tudi to uganko so sami rešili. Zaklad je baje zakopan že od leta 1860, ko se je vršila zadnja ameriška civilna vojna; saj jim je to letnico ona čudna deklica razodela.

Se par mesecev, in treba bo vsled zime zopet prenehati z iskanjem zaklada. Do tedaj bo ona gazolinska sesalka še marsikatero galono vode iz onega rova spravila na površje in omilovanja vredni srečolovci bodo lahko spravili namesto zlata kot običajno — navaden pesek in blato.

Svojeja prijatelja spoznaš lahko tedaj, če ti toži o svojih težavah in neprilikah.

Napake in bridke preskušnje so za človeka najboljše učiteljice življenja.

Pravijo, da smeh pospešuje prebavo; toda če je kdo preveč sit, se nerad smeje.

Bridgeville, Pa. — Mr. Louis Perusek, Ely, Minn., ima prav, da se ni centralizacija pravilno rešila. So bili delegatje, ki so govorili v prid centralizacije, pri volitvah so pa volili zoper. Tu se je pokazal stari avstrijski značaj in teženje. Nekaj delegacij iz raznih držav sem vprašal po volitvi, kaj sami o tem osebno mislijo. Vsi so bili za centralizacijo, toda njih društva pa ne. To je prokletstvo, ker pridejo delegatje na konvencijo z zavezanimi rokami; sužnji, ne pa prosti možje in žene, delegatje itd. Vsa društva naj bo sram, ki so zavezala roke svojim delegatom. Prosta dežela pravite da je Amerika, U. S. A.? Pa vi ste Starokranjci, vsi, ki ste zoper centralizacijo in zoper novo ime Jednote. Še slovanski značaj Jednote je uničen s tem, da se sprejema v Jednoto vse, kar je belega ali napole belega. Pri tem pa še ohranite ime K. S. K. Jednota. Kje je pa kranjska dežela? Kje pa živimo? Ali samo nekdanji Kranjci in Avstrijaki spadajo v Jednoto ali tudi drugi Slovenci? Slepci!

Kaj je bratska ljubezen? Samo pri nekaterih, prenapetih, obstojnih velikih društvih?!

Tako se je pokazalo na konvenciji jasno, kakšno bratsko ljubezen imajo velika društva do malih in mogoče bodočih.

Kaj mislijo mala društva o velikih? Da so njih bratje in sestre?! Ne!! Vas, velika društva smatrajo za kapitaliste, ki tlačijo mala. Centralisti, vzemite to v poštev in' takoj na delo!

"Starokranjci," vzemite v pretres, da "Kranjcev" ni več ne v U. S. A. in ne v Evropi; samo nekaj takih starokopitnežev se še nahaja tu in tam; toda jako malo med zavednimi ameriškanskimi Slovenci, ki so državljani.

Smo U. S. A. državljani z dušo in telesom; kdor ni, naj se

javo pod imenom "Avstrijak" v prihodnji številki "Glasiila." Mala društva, ne obupajte! Je še nekaj mož v glavnem odboru in drugje, ki bodo prišli vam na pomoč. Vsa mala društva stopite v centralizacijo, velika pa naj čakajo naše pomoči pozneje; to se bo zgodilo gotovo.

"V boj, v boj za pravico!"
Vam "centralistom" kličie
Albin F. Moder, župnik.
bivši delegat.

Mučenje nekdanjih dni.
Indijanci so imeli zelo čudno navado britja; brke so si namreč brili z namazano palico, prižgano v ognju. Dandanes imamo v ta namen Trinerjevo mazilo za britje (Triner's Shaving Cream); po obritju se pa lahko rabi še Trinerjev Bay Rum ali Hand Lotion.

Zastarela ideja Indijancev — da kar je ostudnega je tudi koristno — spada dandanes med staro šaro. Danes dobite na trgu še drugo izborno zdravilo, ki je zaeno tudi zelo okusno. O tem priča Trinerjevo grenko vino, katero čviza lahko še tako občutljiva oseba. To je neprekonsna želodčna tonika. Izčišča črevesje, pomaga prebavi in slabemu okusu, odpravlja zabasanos in glavobol. Ena steklenica velja samo \$1.25; na jugu in na zapadu je cena malo višja. Ako ne morete tega zdravila dobiti v bližnji lekarni, pišite na: Joseph Trner Co., Chicago, Ill. (Adv.)

NAZNANILO IN ZAHVALA

S tužnim in potrtnim srcem naznanjam vsem sorodnikom in prijateljem širom Amerike, da nas je za vedno zapustil naš, nad vse ljubljeni oče, ozir. moj mož

JOHN TEKAUTZ

kateri je preminul dne 11. septembra, 1926.

Ranjki je bolehal za srčno hibo, kateri je tudi podlegel, in sicer je bil v par minutah še zdrav in mrtev. Tukaj zapuška mene, žalujočo soprogo in sedem otrok v starosti od 8 do 25 let, ter eno sestro Ano Tekautz, omoženo Zobec.

Pokojni je bil rojen dne 17. aprila 1870 v vasi Hrovače pri Ribnici, po domače Mikarjev.

Dolžnost me veže, da se na tem mestu prav lepo zahvalim vsem onim, ki so darovali krasne vence, namreč: Mrs. Tekautz, Chisholm, Minn., z družino; Mrs. Jos. Zallar, Soudan, Minn., z družino; Mrs. Jos. Russ, Ely, Minn., z družino; Mr. Frank Zallar, Soudan, Minn. in Mrs. John Tanko, Soudan, Minn., Mr. in Mrs. Anton Stepan, Soudan, Minn., Mr. Frank Laurich, Ely, Minn., Mr. in Mrs. Joe Brullia, Soudan, Minn., Oliver Club, Soudan, Minn., Soudan Mine Shop, delavci, ozir. njegovi sotrpini.

Lepa hvala tudi vsem onim, ki so darovali za sv. maše zadušnice za ranjkega in sicer: Mrs. John Shega, Mr. Anton Klun, Mr. John Otrin, Mr. Jos. Klun in Mr. Louis Perusek, vsi iz Ely, Minn., Mr. John Zobec, Jr., Tanier, Minn., Mr. in Mrs. John Miklich, Soudan, Minn.

Srčna hvala vsem zunanjim obiskovalcem, ki so nas tolažili in molili za dušo ranjkega; ti so bili: Mrs. Frank Tekautz, Chisholm, Minn., Mr. in Mrs. Pucel, Chisholm, Minn., Mr. Kochevar in Mr. Gouze, hisholm, Minn., Mr. in Mrs. Tony Klun iz Eveleth, Minn., Mr. in Mrs. Frank Peček, Mr. in Mrs. Jos. Russ, Mrs. Anton Klun, Mrs. John Shega, Mr. Frank Laurich, Mr. John Otrin, Mr. in Mrs. Laiser, vsi iz Ely, Minn., Miss Emma Strukel, Ely, Minn., Mr. Louis Perusek, Ely, Minn., Mr. in Mrs. V. Marn, Ely, Minn.

Hvala tudi vsem onim, ki so dali svoje avtomobile na razpolago pri pogrebu, ter vsem onim, ki so spremlili ranjkega na njegovi zadnji poti.

Pred vsem lepa hvala društvu sv. Cirila in Metoda št. 4 K. S. K. J. ter dr. sv. Petra in Pavla HBZ, katerih član je bil ranjki. Ta dva društva sta se pogreba udeležila v polnem številu, kar je dokaz, da je bil ranjki priljubljen med tujakšnim občinstvom.

Prav lepa hvala tudi našemu g. župniku Rev. Jos. Ferjančiču za njihov do srca ganljiv govor ob kratki ranjkega; kajti smejo rečem, da ga ni bilo očesa, da bi se kolikor toliko ne zrosilo. Torej hvala vse mskupaj ter: Večni Bog Vam plačaj!

Ti pa dragi moj soprog, oziroma ljubljeni naš oče, spavaj v miru spanje pravičnega. Bog ti daj večni mir in pokoj, ter večna luč na tji sveti. Mi ti to vsi iz srca želimo, kakor tudi pričakujemo zopetno skupno veselo snidenje tam gori nad zvezdami.

Zalujoči ostali:
ANNA TEKAUTZ, soproga,
JOHN, FRANK, DOMINIK, KAREL in TONY, sinovi
MARY in ANNA, hčeri,
Soudan, Minn., dne 27. septembra, 1926.

Kralju neumrljivemu . . .

Dva govora o evharističnem kongresu v Chicagu. V stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani govoril dr. Mihael Opeka.

II.
Predragi v Gospodu! Zadržali smo slišali, kako veličastno se je evharistični kongres v Chicagu začel. Če smo strmeli že nad njegovim sijajnim začetkom, kaj bomo dejali še njegovemu nadaljnjemu poteku, in bodisi tudi, da si ga predočimo le v najglavnejših točkah. Poslušajmo!

V nedeljo, 20. junija, popoldne so se vršila izvenckvena zborovanja po raznih velikih chicagskih dvoranih. Govorilo, predavalo, razpravljalo se je v najrazličnejših jezikih o presveti Evharistiji in krščanskem življenju. Tudi Slovenci smo imeli v dvorani Kolumbovih vitovz svoje dobro obiskano zborovanje. Gotovo nad 2.000 naših ljudi, mož in žena, se ga je udeležilo. Zvečer je bilo po vseh cerkvah slovesno čiščenje presvetega Rešnjega Telesa. Z vernim ljudstvom napolnjena svetišča so pričala dovolj, da ljudske množice, zbrane v Chicagu, niso iskale samo paše za svojo radovednost, marveč da so razumele pravi namen evharističnega shoda, ki je bil v počestitvi in proslavi evharističnega Kralja. V stolni cerkvi je bilo sv. Rešnje Telo izpostavljeno vse tri dni in nočni častnici Najsvetjšega so bili sami možje. Nad en milijon ljudi je v dnevih kongresa obiskalo stolno cerkev. Sploh je te dni vel nad Chicago dih vere, kakor ga do mesto sicer ni vajeno. Vse, tudi kar je nekatoliškega, je bilo prevzeto od velike, strogo verske demonstracije. Ceste v mestu so bile okrašene z zastavami papežiki in državnimi. Na hišah in deloma na kandelabrih so viseli evharistični znaki. Cel avtomobilski promet je bil ustavljen. Kolodvorci so bili okrašeni, kakor to Chicagu še ne pomeni. Tako je bil že naznanjen celemu mestu vtisnjen pečat pomembnega verskega slavlja.

V ponedeljek, 21. junija ob 10. uri je bila sv. maša v velikem mestnem stadionu, v spomin na vojake, padle v svetovni vojski "Soldiers Field" imenovanem. Pri tej sv. maši je bilo 62.000 solskih otrok. Na velikem športnem prostoru stadiona, obdanega na dveh straneh od velikanskih stebrišč, je bil postavljen oltar. Ogromen oltar! Njegova najvišja stopnjica je bila 30 čevljev od tal, vrh kupole, počivajoče na štirih mogočnih stebrih, pa 116 čevljev. Odprto svetišče je merilo 200 čevljev na dolžino in 225 čevljev na globoko. Poleg njega so bili narejeni najprvo sedeži za kardinale, in nižje doli za škofe, opate, prelate in drugo duhovščino. Po tesaršah na podolžnih straneh stadiona je bilo posajenih 62.000 solskih otrok in vsenaokrog je stalo ljudstvo, ljudstvo in zopet ljudstvo.

Bil je sijajen prizor, ko so ti dvainšestdeseteri tisoči otrok s šolskimi sestrami prihajali v stadion. Trop za tropom, četa za četo so prihajali in zasedali prostore v sredini stadiona. Deklice so bile skoro vse bele oblečene, z belimi, lahkiimi klobuki iz papirja in rumenimi trakovi okrog. Nič drvenja, nič tekanja, nič prepiranja — vse je šlo v najlepšem redu. Treba je premisliti, kaj se to pravi: 62.000 otrok v nekako dveh urah spraviti čez en sam most v stadion. Dvainšestdeset tisoč, to se pravi po vojaško: tri armade.

Po drugem mostu so prihajali odrasli: tisoči in tisoče, dokler jih ni bilo na stotisoče. Brez prenehanja so se vsipali: vrsta za vrsto, množice in zopet množice, rama ob rami, glava pri glavi — eno uro, dve, tri,

pet ur . . . Potem je bil stadion poln in vrata so se morala zapreti. Toda ljudstvo je še vrelo skupaj. Še drugi stotisoči. Kakor silna povodenj so se razlivali okrog stadiona, zadaj za ograjo. Končno je bila več nego ena kvadratna milja eno samo morje ljudstva. Policija je s posebnimi pripravami naštelja zunaj stadiona več nego 300.000 ljudi, v stadionu pa jih je bilo več nego 200.000. Tako se je bilo zbralo najmanj nad pol milijona ljudstva k slovesni sv. maši, poslušat anglosko petje iz otročjih ust. Ko si gledal to množico, si imel nemara občutke, podobne onim pri pogledu na slapove niagarske z njihovimi silnimi vodnimi masami.

Sveta maša, pridiga, otroško petje — vse je bilo ginljivo lepo. Stadion, napolnjen z otroci, se je zdel kakor travnik gosto nasejan z marjeticami. Z visokega stojišča je trobentač dajal znamenja pri posameznih delih sv. maše. Dirigent petja je bil čisto belo oblečen, da so ga vsi videli. Otroci so gregorijanske melodije peli pravilno in z občutkom. Ljudske množice so prisostvovali službi božji nad vse dostojno in spoštljivo. Če katoličani sami pokažemo, da razumemo kaj je daritev sv. maše, gledajo na to daritev s svetim strahom tudi nekatoličani. Vtis cele te slavnosti je bil velik. Tak prizor more nuditi začudenim očem ameriškega ljudstva samo katoliška Cerkev — je pisal o slovesnosti neki protestantski duhovnik. In drug nekatoličan je dejal, potem ko je podal vsebino pridige, ki je obravnavala potrebo molitve, in sicer od presvete Evharistije oplojene molitve:

"Ne da bi hotel prikrajševati vrednost te pridige," je dejal "moram reči, da je bila najučinkovitejša pridiga zbrana ljudska množica in pesem otrok."

Tudi v torek se ljudske množice niso utrudile. Ta dan je bila služba božja v stadionu za žensktvo. Osem tisoč redovnih sester in drugih dam je pelo pri sv. maši. Ista slika kakor prejšnji dan, isto zanimanje, ista navdušenost. Toda večer tega dne je bil morda najlepši, najginjlivejši med vsemi priveditvami. Prizor posebne vrste. Okrog 200.000 mož je vkorakalo v stadion, da obnove pred Najsvetjšim obljubo zvestobe svoji veri. Vsak mož je držal v roki svečko. Vse druge luči so bile pogasene — in kaj, ali se niso zdeli svečni plamenčki te silne moške trume kakor simboli gorečih in stanovitnih ljubezni do vere in Cerkev?

Najprej so bile pridige v raznih jezikih. Potem je živo zaplamtelo naenkrat vseh 200.000 svečk. Zadelo je iz moških gri: "O salutaris hostia!" in "Tantum ergo." Samo en žaromet je obseval oltar, sicer so svečile le svečke, ko je Jezus evharistični in monštrance blagoslovil to vojsko mož. Vsakdo ki je bil priča temu prizoru, je moral reči, da je bil eden najboljših pretresljivih celega kongresa. Pretresljiv je po zunanjem. Pomislite: veliki prostor stadiona, pol milje dolg, četrt milje širok, ves napolnjen z migljajočimi svečkami, in pri vsaki svečki vrl katoliški mož.

Kaj se že to pravi! A še bolj pretresljiv je bil prizor po svojem notranjem pomenu. Dvestotisoč mož — in vsi pojo glasno slavo evharističnemu Jezusu in vsi prisegajo zvestobo Odrašeniku in njegovemu Imenu ter zvestobo domovini in njeni zastavi. Pač je bilo to petje in priseganje kakor grmenje morja, ki udarja ob bregove in pri tem kaže svojo silovito notranjo moč. Nekatoličani, ki so zunaj stadiona gledali ta prizor, so bili globoko ginjeni. Stražniki, ki gotovo niso premehkih čuvstev se niso sramovali solza, v očeh. Cel prizor je hotel reči: Vera v Kristusa-Boga je častna zadeva pravih mož, zato ni, pravi možje, ve-

rujemo v Jezusa, pravega človeka in Boga, in hočemo živeti po tej veri!

Ah, kako je moral ta prizor delovati na te može same! Može, ki to poslušate, ali če nič ne zganite v vas? Ali se ne bi želeli tudi vi stati v vrstah teh mož? Ah, može in mladeniči moji! kolikokrat imate tudi vi priložnost, očitno spoznavati svojo vero v Kristusa!

V sredo, 23. junija, so se zopet zbrale množice v stadionu. Služba božja in zlasti cerkveni govori so veljali katoliški vzgoji. Zato so bili glavni udeležniki ta dan učenci in učenke ter profesorji in učiteljci višjih šol. V raznih jezikih kakor prejšnje dneve — so tudi ta dan obravnavali cerkveni govorniki presveto Evharistijo prav posebno z ozirom na krščansko mladinoslovje in krščansko vzgojo.

V četrtek se je kongres zaključil z veličastno evharistično procesijo v Mundeleinu. Mundelein je majhno mesto, imenovano po sedanjem chicagskem nadškofu in kardinalu. Kardinal Mundelein je namreč tu pozidal za svoje bogoslovce velikansko semenišče, imenovano Semenišče sv. Marije ob jezeru. Kupil je bil okrog jezera ležečo goščavo v izmeri 1.200 oralov, jo posekal, iztrebil, svet uravnal in postavil na njem čudovita poslopja za semeniščnike s stroški okrog 12 milijonov dolarjev. Okrog semenišča leže še veliki kraji zemlje, zrasle s travo in gozdom. Letu, strani od vlemesta in njegovga hrupa, naj bi se završilo velikansko slavlje v čast evharističnemu Jezusu. Nekateri so imeli pomislke, češ da ljudje ne bodo prišli radi tako daleč iz Chicaga. Toda kardinal-nadškof je mislil drugače: ljudi ne bo manjkalo. In res jih ni. Nasprotno: reka ljudstva, ki je tu sem privrela, je prekosila vse ono, kar je bilo v stadionu. Številu tu zbranega ljudstva se je reklo — milijon. Treba je pomisliti: milijon ljudi na enem prostoru!

Pred semeniško cerkvijo je bil narejen oltar. Na levi in desni od njega v precejšnji razdalji, so zavzeli prostore kardinale, škofje, duhovščina, vitezi papeževga reda sv. Gregorija in drugi odlični uniformirani. Spodaj, tja do jezera in še dalje, po gozdnem parku, se je bila razgrnila ljudska množica. Slovesno sv. mašo je služil papežev legat kardinal Bonzano, ki je potem tudi vodil procesijo. Procesija se seveda ni mogla udeležiti vsa milijunska množica. Poleg celokupne duhovščine so se uvrstile vanjo le posamezne skupine po škofijah, župnijah, po narodnostih.

Procesija je šla okrog jezera, skoz gozdni park, tri milje daleč. Bila je slovesna, veličastna. Žal, da jo je nekoliko pokvarila ena tistih neviht, ki ba je v Ameriki pogostokrat pridruže kar nenadoma. Bila je ura hude preizkušnje. Kardinali, škofje, par tisoč duhovnikov v dragocenih mašnih oblečilih in skoro en milijon ljudi v lahkih oblekah — in vsi izročeni na milost in nemilost dežju, ki je lil kakor iz škafa, ter toči, ki je kakih sedem minut neumljeno bila.

Vendar procesija je šla svojo pot dalje. Kardinali in škofje, do kože mokri, so pogumno krakali skozi ploho, in ljudstvo, nič manj premočno jim je ploskalo. Bilo je kakor nekaj junaštva iz nekdanjih, velikih časov, ko je množica, stoječa v vodi in blatu, prepevala: Hvala večnemu Bogu — vse stvari ga zdaj molite — Stvarnika, dobrotnika! . . .

Tako, predragi, se je dovršil evharistični kongres v Chicagu. Velik dogodek v zgodovini ameriške Cerkev. Če nič ne rečem o zanimanju drugovercev zanj, so ga gotovo vsi katoliški narodi Amerike obhajali z največjo radostjo, z največjim na-

vdusenjem. Tako tudi naš ameriški slovenski narod. Toda našemu dobremu ameriške-mu slovenskemu ljudstvu je ob tej priliki v časo veselja kanila trpka kaplja bridkosti. Našli so se namreč ljudje, sinovi slovenskih mater, ki so v ameriškem slovenskem listu o presveti skrivnosti božji Evharistiji napisali tako brezbožne in prostaške besede, kakor jih o tej skrivnosti ni izlepa kdaj v javnosti slišal svet. Ah, tiste dni bi pošten slovenski človek v Ameriki najrajši potegnil klobuk na oči od sramote, da je bil prav njegov sveti materni jezik oskrnjen s tolikim bogokletstvom. Vi skrunivci naše najsvetejše vere in jezika nabega! naš verni narod to in onstran morja svečano protestira proti taki brezbožnosti. Naš verni slovenski narod to in onstran morja prosi Jezusa evharističnega odpuščanja za toliko razžaljenje. Ah, Jezus naš evharistični! Ali nisi ti vsa sladkost naša? Ali ni bilo naše detinstvo tako nebesko ožarjeno tedaj, ko je vželo nad njim solnce našega prvega sv. obhajila? Ali ni bila naša mladost močna proti grehu in izkušnja-vi, ko si ti božji kruh, prihajal k nam? Ali ni naša zrela doba tako polna vse tolažbe in milosti, ko poklekamo k Tvoji nebeški mizi? Ali ne bo srečna in blažena naša pot s te zemlje, če bomo tebe, o Jezus evharistični, kot zadnjo popotnico vredno vzeli s seboj? Zato, o Jezus evharistični, odpusti razžaljenje in bodi z nami vsekdaj! Glej! kakor večna luč pred tabernakljem gori pred Teboj ljubezen naših ubogih, pa vernih src. Amen.

(Konec)

PISMO V AMERIKO
Dragi prijatelj!

Zelil si, da ti, povrnivši se v domovino, sporočim svoje vtise z ameriškega potovanja. Zdej sem se toliko umiril in odpočil, da to lahko storim. Toda najprvo boš dovolil, da dam duška tistemu svojemu čuvstvu, ki nikakor ne sme ostati tajno v srcu, marveč mora na dan. To je čuvstvo globoke hvalečnosti do vseh dobrih ljudi, ki so meni ameriško pot omogočili in mi bivanje v Ameriki tako neizrečeno prijetno naredili. Poznaš župnika Plevnika, inteligentnega in delavnega moža v Jolietu. Ta je kot predsednik slovenskega odbora za evharistični kongres v Chicagu moje popotovanje v Ameriko največ povzročil. Prijatelj mi je in k temu si je obetal od mojega prihoda nevemkakšnih koristi za naše ameriške rojake. V tem svojem pričakovanju je bil prevaran — kar sem mu jaz naprej povedal —, a prav zato mu gre tem večja moja zahvala za vse, kar je zame storil. Poleg njegova so mi v Ameriki izkazali veliko prijateljstva in dobrohotne naklonjenosti gospodje župniki: Ažbe v Waukeganu (koliko je imel ta blagi mož nadleže z menoj!), p. Zakrajšek v Chicagu, p. Begelj v New Yorku, Bajec v St. Pavlu (zlasti duša!), Mikš pri sv. Mihaelu (moj ljubi rojak in tovariš mojih detinskih let!), Trobec pri sv. Štefanu, Schiffrer in prof. Jager pri sv. Bonifacu, Ponikvar in Oman v Clevelandu, Černe v Sheboyganu, kakor tudi dični in požrtvovalno delavni glavni predsednik K. S. K. Jednote Mr. Anton Grdina, in drugi lajki (kako bi pozabil gostoljubno hišo Mertelovo v Ridgefieldu, N. J.) po raznih krajih, ki sem jih obiskal.

Vsi ti naj vedo, da se jih spominjam s hvaleznim srcem. Ali naj ti govorim (saj moram!) tudi o svojem bratu v North Chicagu, ki sem ga po 16 (reci: šestnajstih!) letih zopet videl? Za ljubezen, ki sem jo užil pri njem in njegovi pošteni družini, katero sem letu prvič spoznal, nimam zadosti pristranih besed zahvale. Ob

The North American Banking & Savings Company

Edina Slovenska Banka v Clevelandu

<p style="text-align: center;">TA BANKA JE VAŠA BANKA</p> <p style="font-size: small;">Denar naložen tukaj Vam pomaga da postanete SAMOSTOJNI.</p> <p style="text-align: center;">Dokler je naložen pri nas Vam vloga vedno viša.</p>	<p style="text-align: center;">URADNE URE:</p> <p style="font-size: x-small;">Ob delavnikih od 9. do 3. v soboto od 9. do 3. in zvečer od 6. do 8. v sredo od 9. do 12. Za denarno posiljatev od 6. do 8. pri stranskih vratih, razven srede zvečer.</p>	<p style="text-align: center;">SORODNIKOM IN ZNANCEM</p> <p style="font-size: x-small;">od časa do časa gotovo pošiljate denar v stari kraj;</p> <p style="text-align: center;">To delo izvršimo Vam točno in zanesljivo</p>
---	---	--

GLAVNI URAD:
6131 St. Clair Ave.

COLLINWOODSKA PODRUŽNICA:
15601 Waterloo Rd.

slovesu sem jim povedal, da če jim jaz njihove dobrote povrniti ne morem, vem pa za Ene-ga, ki kozarca mrzle vode ne pusti nepoplčanega in bo tudi meni izkazano to ljubezen znal povrniti.

Končno še moji ožji rojaki, moji Vrhničani v Waukeganu in North Chicagu! Kako bi mogel kdaj pozabiti njihove ljubezni in dobrotnosti! Ko sem prišel mednje, se mi je zdelo, kakor da prihajam mlad novomčanik v svoj dragi rodni vrhniški trg. Zastave in ventri in slavoloki in slovesno prikavajenje zvonov . . . Resnično, manjkalo je samo še moje borne rojstne hiše in mojega dobrega očeta in moje sladke matere, da bi me zopet objela na pragu — in vse bi bilo tako kakor pred osemindvajsetimi leti, ko sem prišel poln svetlih misli iz večnega Rima domov, darovat prvo daritev za vse drage svoje. In ko sem odhajal iz Waukegana, ali ni bilo tako, kakor da odhaja mnogoleten pastir od svoje miljene črede? Resnično, toliko prisrčnosti, toliko dobrote in ljubezni nisem pričakoval, še manj pa zaslužil. Prijatelj dragi moj! Če prideš v Waukegan in North Chicagu, prosim te lepo: Vstopi se v sredo med moje Vrhničane in jim reci naglas, da jih pri vsakem spominu nanje iz srca blagoslovijam. Povej jim, da sem, prišedi domov, pripovedoval o njihovi plemenitosti sv. Pavlu v Hribu in sv. Trojici na holmu in sv. Lenartu na Bregu. Vsem njihovim dragim sem pripovedoval o njih in vse sem jih v njihovem imenu lepo pozdravil — tudi njihove mrtve tam gori za sv. Pavlom.

Tako, moj mili prijatelj! sem Ti zapisal najprej to, kar je najbolj kipele v srcu. A zdaj, kje naj nadaljujem? Po kakšni vrsti naj razporedim svoje druge vtise?

Evharistični kongres v Chicagu je bil našega popotovanja v Ameriko prvi in zadnji namen. Jaz sem, prišedi domov, v ljubljanski stolnici dve nedelji pridigal o veličastnem tem shodu. Nabito polna cerkev je strmeč poslušala. A če so le-tu strmeli ljudje, ko so samo poslušali slabo pripovedovanje, kako pa smo se-le strmeli mi, ki smo kongres in njegovo pridivite gledali na lastne oči! Velikansko! neprekosljivo! samo v Ameriki mogoče! smo morali vzklikati — in katero vero, Jezusa ljubeče srce bi ne bilo polno radostne hvalečnosti in sladkega zadovoljstva, da se je evharističnemu našemu Bogu izkazala pred vsem svetom tolika vera Vanj in tako sijajno počestčenje. Ni mogoče, da bi tako velikanska verska manifestacija sredi svobodne Amerike ne rodila mogočnih sadov za vse ameriške katoličane in za vesoljno Cerkev. To veselo upanje je neomajno v mojem srcu.

Ameriko samo, kar sem je videl, sem bolj občudoval, nego užival. Velika je, bogata je, silna v svojem napredku in svoji podjetnosti. Njena gorastna mesta z neštetiimi tvornicami in nebotičniki, s svojim burnim hruščem in truščem, s svojim grozničavim, nikoli mjujočim življenjem vzbujajo skoro neko čuvstvo plašnosti. Zadovoljstvo pa leže v srcu, ko

človek sliši in vidi, kako ta vrveča in zmerom za delom in dolarjem drveča Amerika ustvarja ljudem blagostanje in človeka vredno življenje. Tudi navaden delavec je, če je priden in varčen, ko se po dnevnem delu umije in preobleče — gospod. Izvečine ima svoj prijeten dom, opremljen večkrat tudi z najmodernejšimi udobnostimi, in ni mu treba gledati, če ne bo odrezal prevelikega kosa kruha sebi in svoji številni družini. In to kajpada človeka veseli, čeprav po drugi strani, ogledujoč te strahotne tvornice in njihove naprave, vidi, da zaslužki niso baš lahki in je pri mnogih delih v nevarnosti zdravje in življenje.

Toda da ostanem pri prvotni misli: kakor sem Ameriko resnično občudoval — užival je nisem. Uživa se lepota — tiha, mirna, narahlo v dušo segajoča. Glej! stopim na naš grič pod sv. Trojico in se ozrem naokoli. Zelenje z griča se preliva v lahno pestrost njiv doli na klisu. Dve beli vesti se vijeta skoz ponosi trg, zastražen v ozadju od temnogozdnega Ljubljanskega vrha. Visoko do neba se dviga vitki zvonik sv. Pavla sredi med hišami, ki se stiskajo okrog cerkve kakr plaha jagnjeta okrog pastirja. Rjavkasto, se odraža od pokrajine Močilnik s svojim skalovjem, in izvirku Ljubljaniče pod njim narahlo šumljajoč pripovedujejo, kaj so videli pod zemljo na kraškem svetu. Sv. Anton v Verdu ponižno čepi pod gozdom in čuva svoje mrtve, okrog sebe zbrane. Nad vsem pale bdi svetloba zahajajočega solnca . . .

Tako, prijatelj, je lepota, nad kakršno se rada opaja duša. Take lepote v Ameriki niso gledale moje oči. Po tudi ne kratesote romantičnih gorenjskih krajev. Pa tudi ne miline dolenskih sanjajočih hribov in holmov . . . Pravili ste mi, da je prirodne lepote več nego pre-

več v Kaliforniji, v Floridi, itd. Verujem — toda tako daleč, Ti veš, ni seglo moje oko.

Kakšen se mi je zdel naš slovenski ameriški ljud? Kar je v Ameriki naših ljudi dobrih — in mnogo jih je! — so čudovito dobri. Kako so verni! Več nego enkrat so mi prišle solze v oči, ko so tako navdušeno pozdravljali naša slovenska škofa in naš druge duhovnike iz stare domovine. To ni bil samo čut narodnostnega občestva — več je bilo: bila je zavest tega ljudstva, da se v vsakem škofu klanja svoji katoliški Cerkvi, da v vsakem duhovniku pozdravlja svojo vero. In kako ginljivo so poinili svoja skromna svetišča, kako so oblegali tiste dni spovednice in mizo Gospodovo! Oj blagor ti, moj narod, dokler si tako veren v tujini! Sam čutiš, kako te blagoslavlja On, h kateremu kličeš: Oče naš, kateri si v nebesih! . . . Pa tudi svojega dragega materinega jezika in svoje stare domovine ni pozabil ta narod. Čast mu! Čast pa tudi tistim, ki se v prvi vrsti ne strašijo ne dela, ne žrtve, da ohranijo ljudstvo katoliško in slovensko. To ste vi, dragi in vrli ameriški slovenski duhovniki!

In to je skoro vse, moj srčni prijatelj, kar bi Ti imel v kratkem pismu nahitro povedati. Ali naj rečem še besedico o Amerikancih? Prijazni so, vljudni so — toda eno mi na njih ne ugaja: da ne govore nobenega drugega jezika nego samo svojo blaženo angleščino. Tujec, angleščine nevešč, to trdo občuti. Ne samo, da ne more nikamor naprej, marveč čuti se tudi kulturno ponižanega, čeprav je vprašanje: kdo je po navadi kulturnejši: ta, ki govori tri, štiri jezike, pa angleščine ne — ali ta, ki govori angleščino, pa drugega nič ne.

Vprašal si me, če pridem še kdaj v Ameriko? Kaj naj-Ti na to odgovorim? Ali ni zadnje (Dolge na 8. strani)

NAZNANILO IN ZAHVALA.

S tužnim srcem naznanjam vsem sorodnikom, znancem in prijateljem, da je nemila smrt dne 20. sept. t. l. utrgala nit življenja moji ljubljani soprog oziroma materi

Mary Komljanc

roj. Klemenc

v najlepši starosti 34 let.

Pokojnica je bila rojena v Jakovici na Notranjskem; v Ameriko je prišla pred 13 leti. Tukaj zapuša mene, žalujočega soroga in pet nedoraslih otrok v starosti od 5— 12 let, v starem kraju pa še živčo mater in dve sestri.

V dolžnost si štejem, da se tem potom lepó zahvalim znanec in prijateljem, posebno pa družini Jurkovec in Bučar za tolažbo in darovane vence. Pokojnica je spadala k društvu Mar. Cist. Spoč. št. 80 KSKJ., katere članice so jo spremitle k zadnjemu počitku dne 24. sept. iz hiše žalosti do cerkve in na St. Mary's pokopališče. Hvala jim lepa, in hvala tudi vsem udeležencem pogreba.

Tebi, ljubeča sopraga in nepozabljena mamica pa kličemo: Počivaj v miru in večna luč naj ti sveti, dokler se ne vidimo nad zvezdami!

Zalujoči ostali:
ANDREW KOMLIJANC, soprog,
ANDREW, ml., FRANK, TONY, JOHN in MARY, otroci.
South Chicago, Ill., dne 29. septembra, 1926.

"GLASILO K. S. K. JEDNOTE"

Izbija vsak torek.

Lastna Kraljevo-Slovenska Katoliška Jednota v Združenih državah ameriških.

Uredništvo in upravnništvo: **CLEVELAND, OHIO.**

6117 St. Clair Ave. Telefon: Randolph 3912

Naročnina: \$0.84
Za članstvo \$1.60
Za iznajetstvo \$3.00

OFFICIAL ORGAN of the GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION of the UNITED STATES OF AMERICA

Maintained by and in the interest of the Order. Issued every Tuesday

OFFICE: 6117 St. Clair Ave. CLEVELAND, OHIO. Telephone: Randolph 3912.

URADNA NAZVANILA.

I. Službeno se naznanja, da je za mesec oktober, 1926 razpis an asessment \$1 na vse člane in članice zavarovane proti dolgo- trajni bolniški podpori.

Člani in članice, ki niso zavarovani proti dolgotrajni bolni- ški podpori, ne plačajo zgoraj omenjenega asessmenta.

II. Društvo sv. Vida, št. 25, Cleveland, O., je dne 30. septem- bra, 1926 izstopilo iz centralnega bolniškega oddelka. Zaradi tega od omenjenega dne dalje ni Jednota odgovorna za bolniško podporo članom-bolnikom omenjenega društva.

Za glavni urad K. S. K. Jednote, Josip Zalar, glavni tajnik. Joliet, Ill., 1. oktobra, 1926.

Naznanilo asessmenta 10-26 za mesec oktober, 1926

Imena umrlih članov in članic.

Zaporedna št. 115.
152 JOHN RAMUTA — Star 60 let, član društva sv. Jo- zefa, št. 2, Joliet, Ill., umrl 15. avgusta, 1926. Vzrok smrti: pljučnica. Zavarovan za \$1,000. Pristopil k Jednoti 1. aprila, 1894, R. 44.

116.
10138 MARY RITMANICH — Stara 46 let, članica društva sv. Ime Marije, št. 133, Ironwood, Mich., umrla 25. avgusta, 1926. Vzrok smrti: srčna bolezen. Zavarovana za \$1,000. Pristopila k Jednoti 20. julija, 1922, R. 42.

117.
25217 MIROSLAV VICK — Star 36 let, član društva sv. Jožefa, št. 175, Summit, Ill., umrl 24. avgusta, 1926. Vzrok smrti: ponesrečen pri padcu. Zavarovan za \$1,000. Pristopil k Jednoti 12. marca, 1924, R. 35.

118.
4952 JOHN SKALA — Star 44 let, član društva sv. Jože- fa, št. 56, Leadville, Colo., umrl 25. avgusta, 1926. Vzrok smrti: majnarska jetika. Zavarovan za \$1,000. Pristopil k Jednoti 12. januarja, 1903, R. 33.

119.
13252 MARKO GREGORIČ — Star 50 let, član društva sv. Cirila in Metoda, št. 59, Eveleth, Minn., umrl 8. avgusta, 1926. Vzrok smrti: izkrvavljenje možgan. Zavarovan za \$1,000. Pri- stopil k Jednoti 17. septembra, 1908, R. 39.

120.
8247 ANGELA TOLLER — Stara 27 let, članice društva Marije Magdalene, št. 162, Cleveland, O., umrla 30. julija, 1926. Vzrok smrti: zastrupljenje krvi. Zavarovana za \$1,000. Pristopila k Jednoti 4. junija, 1917, R. 18.

121.
11494 JOSEPHINE MOŽINA — Stara 26 let, članica dru- štva Marije Magdalene, št. 162, Cleveland, O., umrla 22. avgu- sta, 1926. Vzrok smrti: ponesrečena operacija na vratu. Za- varovana za \$1,000. Pristopila k Jednoti 2. junija, 1924, R. 24.

122.
583 JOHN ERZEN — Star 57 let, član društva sv. Družine, št. 5, La Salle, Ill., umrl 30. avgusta, 1926. Vzrok smrti: rak v grlu. Zavarovan za \$1,000. Pristopil k Jednoti 4. novembra, 1900, R. 40.

123.
10448 JOSEPH FERENČAK — Star 53 let, član društva sv. Jožefa, št. 57 Brooklyn, N. Y., umrl 24. avgusta, 1926. Vzrok smrti: ubit od vlaka. Zavarovan za \$1,000. Pristopil k Jed- noti 25. oktobra, 1906, R. 41.

124.
11908 ANNA KUKURUZOVICH — Stara 40 let, članica društva sv. Mihaela, št. 152, South Deering, Ill., umrla 2. sep- tembra, 1926. Vzrok smrti: jetika. Zavarovana za \$1,000. Pristopila k Jednoti 14. januarja, 1925, R. 38.

125.
833 JOSEPH DEBEVEC — Star 68 let, član društva sv. Jožefa, št. 12, Forest City, Pa., umrl 12. avgusta, 1926. Vzrok smrti: rak v grlu. Zavarovan za \$1,000. Pristopil k Jednoti 24. julija, 1894, R. 50.

126.
2916 IGNAC SPRAJCAR — Star 51 let, član društva sv. Franciška Saleškega, št. 29, Joliet, Ill., umrl 18. avgusta, 1926. Vzrok smrti: pljučnica. Zavarovan za \$1,000. Pristopil k Jed- noti 24. junija, 1901, R. 40.

127.
13277 JACOB LEKAN — Star 45 let, član društva Vitez sv. Martina, št. 75, La Salle, Ill., umrl 29. avgusta, 1926. Vzrok smrti: jeterna bolezen. Zavarovan za \$1,000. Pristopil k Jed- noti 24. septembra, 1908, R. 34.

Imena poškodovanih in operiranih članov in članic. Zaporedna št. 215.

12039 AGNES GORŠE — Članica društva sv. Jožefa, št. 2, Joliet, Ill., operirana 24. julija, 1926. Opravičena do podpore \$100.

216.
266 JOHN PAPIĆ — Član društva Vitezi sv. Jurija, št. 3, Joliet, Ill., operiran 20. aprila, 1925. Opravičen do podpore \$50.

217.
543 AGNES KRALJ — Članica društva sv. Cirila in Meto- da, št. 8, Joliet, Ill., poškodovana 1. avgusta, 1924. Opravičena

do podpore \$500, za onemoglost obeh rok.

218.
23973 WILLIAM FORTUN — Član društva sv. Roka, št. 15, Pittsburgh, Pa., operiran marca, 1926. Opravičen do pod- pore \$75.

219.
4481 TEREZIJA MARKOVICH — Članica društva sv. Jo- zefa, št. 16, Virginia, Minn., operirana 7. julija, 1926. Opravi- čena do podpore \$100.

220.
9471 CHRISTINA STEFANICH — Članica društva sv. Franciška Saleškega, št. 29, Joliet, Ill., operirana 26. avgusta, 1926. Opravičena do podpore \$100.

221.
2855 CECELJA KOCHEVAR — Članica društva sv. Bar- bare, št. 40, Hibbing, Minn., operirana 17. marca, 1926. Opra- vičena do podpore \$50.

222.
17174 FRANK PUGNE — Član društva sv. Jožefa, št. 41, Pittsburgh, Pa., operiran 5. januarja, 1926. Opravičen do pod- pore \$50.

223.
11591 ROSE URŠIČ SIMMONS — Članica društva Marije Čistega Spočetja, št. 85, Lorain, O., operirana 30. junija, 1926. Opravičena do podpore \$100.

224.
13784 LOUISE KOVACIĆ — Članica društva Marije Poma- gaj, št. 119, Rockdale, Ill., operirana 8. avgusta, 1926. Opravi- čena do podpore \$100.

225.
18298 JOSEPH GLIVAR — Član društva sv. Jožefa, št. 146, Cleveland, O., poškodovan 9. novembra, 1925. Opravičen do pod- pore \$100 valed zlomljene hrbtnice.

226.
2181 FRANCES EVANS — Članica društva sv. Jožefa, št. 146, Cleveland, O., poškodovana 21. novembra, 1925. Opravi- čena do podpore \$25 kot odškodnina za zlomljeno levo roko.

227.
11494 JOSEPHINE MOŽINA — Članica društva Marije Magdalene, št. 162, Cleveland, O., operirana 20. avgusta, 1926. Opravičena do podpore \$100.

228.
27438 JOSEPH FIDEL — Član društva sv. Jožefa, št. 169, Cleveland, O., operiran 24. julija, 1926. Opravičen do podpo- re \$100.

Izplačana onemogla podpora.

Zaporedna št. 91.
7270 LOVRENC VERBOS — Član društva sv. Alojzija, št. 42, Steelton, Pa., izplačalo \$50.

MLADINSKI ODDELEK

Zaporedna št. 234.
10910 JOSEPH KAPLAN — Star 2 leta, 11 mesecev in 2 dni, član društva sv. Jožefa, št. 56, Leadville, Colo., umrl 12. avgusta, 1926. Vzrok smrti: pljučnica. Pristopil k Jednoti 22. septem- bra, 1924. Bil je član 1 leto, 10 mesecev in 20 dni. Starost prihodnjega rojstnega dne 3 leta. Opravičen do podpore \$48, kateri znesek je bil nakazan 8. septembra, 1926.

235.
11028 LEONARD ŠUKLE — Star 8 let, 10 mesecev in 21 dni, član društva sv. Jožefa, št. 2, Joliet, Ill., umrl 31. avgusta, 1926. Vzrok smrti: bolezen na možganih. Pristopil k Jednoti 12. novembra. Bil je član 1 leto, 9 mesecev in 18 dni. Starost prihodnjega rojstnega dne 9 let. Opravičen do podpore \$240, kateri znesek je bil nakazan 14. septembra, 1926.

Josip Zalar, glavni tajnik.

Finančno poročilo K. S. K. Jednote za avgust 1926

Asesment št. 8-26

Dr. št. Plač. na asess. 8-26. Smrtnine Poškodnine Cent. bol. pod. Onem. pod. D. tr. b. p.

1	\$ 602.28				
2	1,075.39	\$ 100.00			
3	271.07				
4	306.88	\$ 78.00			
5	348.76	\$ 74.00	\$ 50.00		
7	955.68	\$ 100.00			
8	217.95		\$100.00		
10	31.62	\$ 1,000.00			
11	201.22		\$ 96.00		
12	470.77		\$ 50.00		
13	113.66				
14		\$ 1,000.00	\$ 109.00		
15	258.14				
15	301.64				
16	187.73				
17	44.43	\$ 100.00			
20	272.54	\$ 100.00	\$ 15.00		
21	199.05				
23	235.61				
24	7.24				
25	1,372.80	\$ 200.00	\$ 292.00	\$ 50.00	
20	1,063.28	\$ 400.00	\$150.00		
30	466.62				
32	131.86	\$ 100.00	\$ 14.50		
33	272.17				
38	234.27	\$1,000.00			
39	22.44				
39	25.44				
40	187.85				
41	390.39				
42	445.35				
43	205.86				
44	397.42				
45	128.67				
46		\$ 100.00			
47	184.33	\$1,000.00	\$ 50.00		
50	565.72	\$ 800.00			
51	108.84				
52	476.38		\$ 52.00		
53	438.33		\$ 50.00		
55	225.20				
56	675.42	\$ 100.00			
57		\$ 100.00			
58	153.01		\$ 125.00		
59	663.02				
60	98.74		\$100.00		
61	225.44	\$1,000.00			
62	47.11				
63	598.38				
64	356.72		\$ 50.00		
65		\$ 50.00	\$20.00		
66	75.88				
70	172.64				
72	318.55	\$1,000.00			
73	52.87		\$20.00		
74	145.53				
75	93.68				
77	303.30				
78	520.25				
79		\$ 100.00			
80	449.93	\$ 500.00	\$ 100.00		
81	355.19				
84	38.49		\$ 69.00		
85	224.71				
86	173.11				
87	193.57				
88	112.84		\$ 47.00	\$ 50.00	
90	80.46				
91	202.47	\$1,000.00			

92	195.80				
93	529.95	\$ 100.00	\$ 58.00		
94	91.94				
95	180.03				
97	76.00				
98	104.84				
101	289.18		\$ 13.00		
103	371.94				
104	263.02				
105	93.67				
108	340.57	\$ 200.00	\$ 24.00		
109	96.91				
110	294.86				
111	298.37	\$ 100.00			
112	196.41		\$ 50.00		
113	228.30				
114	164.97				
115	224.94				
118	41.14				
119	86.39				
120	449.74				
121	63.05	\$ 100.00			
122	80.56	\$ 500.00	\$ 38.00		
123	204.35				
126	28.16				
127	266.17				
128	103.29				
130	13.53				
131	265.73				
132	165.53		\$ 27.00		
133	54.79				
134	149.98		\$ 49.00		
135	208.80		\$ 57.00		
136	157.73				
140	38.50				
143	51.49				
144	342.59				
145	141.22				
146	485.28	\$ 100.00			
147	112.07				
148	236.11				
150	291.31		\$ 50.00		
152	236.58				
153			\$ 60.50		
154	27.82				
156	446.45	\$ 100.00	\$ 15.00		
157	181.61				
158	40.00	\$ 200.00			
160	69.90		\$ 11.00		
161	90.59		\$ 12.00		
162	902.13	\$ 400.00			
163	880.25	\$1,000.00	\$ 75.00	\$ 50.00	
164			\$ 15.00		
165	154.72				
166	77.45				
167	18.87				
168	285.62				
169	949.59	\$ 200.00			
170	65.25				
171	111.08				
172	238.73				
173	205.08		\$ 67.00		
174	98.16				
175	54.90				
176	175.00		\$ 40.00		
177	27.23				
178	84.62				
179	17.65	\$ 100.00			
180	134.45		\$ 168.00		
181	162.27				
182	35.00	\$ 100.00			
183	53.57				
184	58.71				
185	63.22		\$ 29.00		
186	14.20				
187	35.23				
188	103.30		\$ 90.00		
190	82.09				
191		\$ 100.00	\$ 44.00		
192	57.12		\$ 22.00		
192	71.45				
193	148.90				
194	57.26				
195	35.10				
196	84.20				
197	55.26				
198	103.56				
199		\$ 100.00			
200	18.70				
202	45.29		\$ 14.00		
203	33.32				
204	20.94				
205	19.41				
205	21.40				
206	126.87		\$ 60.00		
207	41.63				
208	87.91				
209	10.89				

ANGELČEK

LITTLE ANGEL

GLASILO MLADINSKEGA ODDELKA K. S. K. JEDNOTE

Izhaja vsako prvo urodo v mesecu.
Naslov uredništva "Angelčka": Rev. J. J. Oman, 2547 E. 80th St. Cleveland, Ohio.

OFFICIAL ORGAN OF THE JUVENILE DEPT. OF K. S. K. J. (G. C. S. U.)

Issued every first Wednesday in the Month.
Editor's Address: Rev. J. J. Oman, 2547 E. 80th St. Cleveland, Ohio.

PRISTOPILO

meseca avgusta, 1926.

K društvu sv. Štefana, št. 1, Chicago, Ill., 16496 Clara Krosel.

K društvu sv. Jožefa, št. 2, Joliet, Ill., 16497 Joseph Zelko, 16537 Frances Mutz.

K društvu Vitezi sv. Jurija, št. 3, Joliet, Ill., 16498 Robert Legan.

K društvu sv. Cirila in Metoda, št. 4, Tower, Minn., 16538 Agnes Nemanich, 16539 Rose Nemanich.

K društvu sv. Jožefa, št. 16, Virginia, Minn., 16499 Rose Vajdetich, 16500 Joseph Vajdetich, 16501 Edward Vajdetich, 16502 Eleanor Jakše, 16503 Viktor Jakše, 16504 Pauline Jakše.

K društvu sv. Franciška Saleškega, št. 29, Joliet, Ill., 16505 Mary Kožar, 16506 Anna M. Dragovan.

K društvu sv. Petra, št. 30, Calumet, Mich., 16507 Annie Maurin, 16508 Mike Maurin, 16509 Helena Maurin, 16510 Albert Maurin.

K društvu sv. Petra in Pavla, št. 38, Kansas City, Kans., 16511 Tony Tomec, 16512 Joseph Tomec, 16513 Peter Tomec, 16514 Ernest Laurich, 16515 Emma Laurich.

K društvu sv. Florijana, št. 44, South Chicago, Ill., 16516 Katherine Kralj.

K društvu sv. Alojzija, št. 52, Indianapolis, Ind., 16525 Josephine Gulc, 16526 Amalia Gulc, 16527 Joseph Gulc.

K društvu sv. Mihaela, št. 61, Youngstown, O., 16540 Joseph Lukežich.

K društvu Marije Pomagaj, št. 78, Chicago, Ill., 16541 Eleanor Lah, 16542 Amalia Kožar.

K društvu Marije Pomagaj, št. 79, Waukegan, Ill., 16567 Angela Grom.

K društvu Marije Čistega Spočetja, št. 80, South Chicago, Ill., 16528 Sam Bertis, 16529 Mary Blazir.

K društvu Marije Sedem Zalosti, št. 81, Pittsburgh, Pa., 16543 Robert Boškovich.

K društvu Marije Sedem Zalosti, št. 84, Trimountain, Mich., 16530 Katherine Pintar.

K društvu sv. Cirila in Metoda, št. 90, South Omaha, Neb., 16544 Thomas Katusin, 16545 John Katusin, 16546 Mary Katusin.

K društvu sv. Petra in Pavla, št. 91, Rankin, Pa., 16547 Peter Tomašič, 16548 Paul Tomašič.

K društvu sv. Jožefa, št. 103, Milwaukee, Wis., 16531 Frank Podlesnik, 16532 Mary Podlesnik, 16533 Joseph Podlesnik, 16534 Anna Podlesnik, 16535 Louis Podlesnik.

K društvu Marije Čistega Spočetja, št. 104, Pueblo, Colo., 16517 Albert Vadnal, 16518 Edward Vadnal, 16536 Rose Yershin.

K društvu sv. Genovefe, št. 108, Joliet, Ill., Lillian Bolte.

K društvu sv. Ane, št. 123, Bridgeport, O., 16549 Johanna Straus, 16550 Helena Straus.

K društvu sv. Cirila in Metoda, št. 144, Sheboygan, Wis., 16551 Frank Remšak.

K društvu sv. Antona Padovanskega, št. 158, Hostetter, Pa., 16552 Anton Lamovšek.

K društvu Marije Magdalene, št. 162, Cleveland, O., 16553 John Setina, 16534 Elsie Kochevar.

K društvu sv. Jožefa, št. 169, Cleveland, O., 16555 Alice Slu-

ga, 16556 Rose Nemeč, 16557 Zora Lisjak.

K društvu Presvetega Srca Jezusovega, št. 172, West Park, O., 16520 Joseph Lah, 16521 Frank Lah.

K društvu Vnebovzete Marije, št. 181, Steelton, Pa., 16522 John Malesich, 16523 Margaret Hušič.

K društvu Kraljica Majnika, št. 194, Canonsburg, Pa., 16524 Dorothy Tomšič.

K društvu sv. Neže, št. 206, South Chicago, Ill., 16558 Helen M. Trontel, 16559 John Trontel, 16560 Jennie Triller, 16566 Mary Vukšinič, 16561 Mary Oklobzija.

K društvu sv. Družine, št. 207, Maple Heights, O., 16562 Frank Stavec, 16563 Henry Stavec, 16564 Elizabeth Jordan, 16565 Robert Kastelec.

Josip Zalar, glavni tajnik.

Matuska Bogorodica.

(Kraljica ruskega naroda)

Ime Device Marije gori z večnim in čudovitim ognjem v ruskem srcu. V dolgih vekih, v težkih dneih, je narod izmisllil za blaženo Devico prekrasna in sveta imena, zložil je o Njej mnogo prelepih pripovedk in legend. Tako spoštovanje ima narod do Marije, da nobena ženska pri krstu ne dobi Njenega imena. Ako je kateri Marija ime, je gotovo krščena na ime Marije Magdalene ali pa Marije Egiptovske. Marija edina je vredna nositi Jezusa na rokah in nihče drugi. Zato na ruskih slikah sv. Jožef ne drži Jezuška v naročju, temveč ga vodi navadno za roko.

Veliki ruski umetniki so vedno radi upodabljali Mater božjo na primer Vasnacov, Poljenov, Nestorov itd. Neznani pobožni slikarji (ikonopisci) iz naroda so pa naslikali nešteto Njenih slik. Zlasti rad slika ruski narod Mater božjo "skorbjaščuju" — (v skrbeh). V materinski žalosti je sklonjena nad Sinom, po licu ji polze solze. Ikona (slika) je vedno temnikasta, strogega izraza; obleka Marijina je preprosta, siromašna; kakor bi hotela povedati, da je Gospod prišel v ponižnosti in siromaštvu. Na svojih "čudotvornih ikonah" pa želi narod videti Marijo ne kot preprosto obličeno Devico, temveč kot nebesko Kraljico, s krono na glavi, v bogati obleki, posuti z biseri in dragimi kameni.

Svetlo in milostno je tu njeno lice, v naročju ima Jezusa, ki drži žezlo v rokah. V Rusiji je bilo 144 takih slavnih, čudotvornih slik. Najbolj slavna je bila kanzjanska Mati božja Seveda so boljševeki ropali slike vseh dragocenosti. Podobe kurške Matere božje so begunci rešili pred boljševeki in jo prinesli v Srbijo.

V skrbeh in težavah, v boleznih in nadlogah se tudi Rusi zatekajo k Oni, ki prosi za nas vse. V vsej Rusiji je zlasti češćena slika Matere božje, ki se imenuje "Vsjech skorbjaščih" (Vseh skrbečih). Marija je naslikana z razprostrtimi rokami, kakor bi hotela objeti vse trpeče, "vse skrbeče." S prsti pridruže plašč, pod katerim hoče vse skriti in jih rešiti zemeljskih skrbi.

Kadar oboli otrok, tudi ruska mati hiti k Oni, katere srce pozna materinsko bol. Ko gre sin na vojsko ali kam daleč odpotuje, mu mati da "materinski blagoslov" — malo sličico ali svetinjno Matere božje (obrazok) z besedami: "Naj prečista, ki je

skrbela za svojega Sina, tudi tebe varuje!" To sličico obesi sin okoli vratu in je nikdar ne sname. Otroci, ki vstopajo v zakon, dobe od starišev "roditeljski blagoslov;" sliko Odrešenikovo ali pa sliko Matere božje. Pri tem navadno govore:

"Otroci, molite vedno k Zavetnici nas vseh, da bi vas ona obvarovala v zakonskem življenju vsega grešnega!"

Družina se nikdar ne loči od te slike, mnogi ruski zakonci so vzeli te slike seboj na begu pred boljševeki.

V prejšnjih časih v Rusiji ni ena ladnja ni odplula, ako ni bilo na krovu slike Matere božje in sv. Nikolaja. Ob cestah, kjer križi blagoslavlja potnike, ko često tudi podobe Marijine. Skoro v vsaki cerkvi je Mariji na čast poseben, odkrit oltar, kjer stoji velika "ikona," ovita s trakovi in cveticami. Pred ikono neprestano gori luč. Navadno je tu puščica z napisom: "Na sirot" (za sirote). Materi božji na čast prireja vslovesne procesije, ki gredo včasih skozi celo gubernijo (vešč dni hoda). Ljudje gredo odkriti, vsi v gruči (ne kakor pri nas v vrsti po 2 ali 4) in pojejo molitve. Prenočujejo na polju, po vaseh in samostanih. Vse gre s procesijo: starčki, mladi ljudje, otroci. Navadno so take procesije ob prenosu "čudotvornih ikon" ali pa ob času narodnih nesreč (lakote, bolezn), ko Rešiteljico prosijo pomoči.

Praznik Uspjenja (smrti) Matere božje — pri nas Vnebovzetje — je za verne Ruse dan velike žalosti. Na ta dan prizigajo pred Njeno podobo neštete sveče in jo krase s cvetjem in zelenjem — v znak večnosti življenja. Narod govori v svoji preprostosti:

"Matuska naša je zapustila nas brezbožneže in grešnike; težko je bilo njej — Prečisti — živeti z nami umazanimi, vzeli je k sebi svojo Matusko Kristus Gospod . . ."

Kaj je konj.

Nekoč so se zbrali slepci in so se posvetovali, kako bido-gonali, kaj je konj. Vrhovni svet je sklenil to-le: Vsak naj gre na pašo in naj potiplje konja in potem naj pove, kaj je konj.

Prvi je od daleč slišal rezgetanje in je rekel:

"Konj je velikanska zver, ki neznansko rjove."

Drugi je dejal: "Vinski sod je, potipal je namreč konja po trebuhu.

"Ni res, suha trava je," tako je zaklical tretji, ki je pogladil konja po vratu in začutil grivo.

"Lažeš! Lepa metla je!" Ta je namreč prijel konja za rep.

"Vse to ni res, jaz bom povedal, kaj je . . .! Strela je!" je obupno viknil peti, ki je konju privzdignil nogo in ga je ta vrzel daleč proč, da se je trikrat prekučil.

Šesti je trdil: "Konj je duh, ki plava nad zemljo," konj je namreč vsega tega sit, bliskovito zdiral čez travnik.

Tako so modrovali slepci, pa niso zvedeli in niso dognali, kaj je konj.

Kajne, včasih tudi ti sodiš in obsodi človeka po tem, kar si na njem opaziš, ne da bi bolj natanko poznal njegov značaj.

J. G.

Mladi Cir.

Alkoholne pijače ne rede, ne grejejo, ne dajejo moči, ampak zastrupljajo dušo in telo. Zgodba o mladem Ciru je blesteč dokaz za to trditve.

Cir je prišel kot 12-letni deček na dvor svojega starega očeta, kralja Astijaga iz Medije. Pri pojedini so se kraljevi prijatelji šalili z mladim perzijskim princem in so ga vprašali, katerega ima rajši: očeta ali starega očeta.

"Med Perzijci očeta, med Medijci pa starega očeta," je odgovoril deček.

Kralju je ugajala spretnost vnuka in da bi ga poplačal, mu ponudi kozarec vina.

"Ga ne pijem," se je branil drzni mladič, "strup je v njem!"

"Kako pa prideš na takšne misli?" se je smehljali stari.

"Videl sem te pred nekim časom pri vaši pojedini. Kakšen hrup je bil to! Najprej ste vpili eden nad drugim, ne da bi se razumeli med seboj. Potem ste zapeli. Bilo je, da bi utekel in vendar ste mislili, da je to najlepše petje. In končno ste se začeli bahati s svojo močjo; ko ste pa hoteli vstati, se nobeden ni mogel držati na nogah. Vsi ste pozabili dalje, kaj ste. Ti nisi vedel, da si kralj in tvoji gosti ne, da so podložniki."

Astijag je molčal in ni več silil malega zaničevalca vina, da bi pil.

In vi? Pojdite za mladim Ciru, za njegovim lepim zgledom, in odgovorite tistim, ki vas silijo z vinom ali z drugimi pijačami, čisto resnico, kakor jo zaslužijo.

Neumna Liza.

(Ruska pravljica)

Zivel je kmet, ki je imel lepo, pa zelo neumno ženo. Ko ga nekoč ni bilo doma, je prišel neki popotnik mimo in je poprosil ženo za kosilo. Žena mu je dala kislega zelja in je tožila, da zelje ni dobro. Ona je pač mislila na rastoče zelj-nate glave, nasprotno je pa mislil popotnik, da govori žena o kislem zelju. Zato ji reče:

"Vi ga morate dobro zabeljiti s svinjsko mastjo!"

Ko je popotnik odšel, je šla kmetica v kaščo, prinesla velik kos posušene slanine, to razrezala na majhne kose in obložila ž njimi zeljate glave na vrtu, misleč, da se bodo glave sedaj bolj razvijale.

Sosedov pes je pa kmalu zavohal to slanino, pa je prišel naglo na vrt in pričel pobirati kose ob rastlinah in jih žreti.

Nad tem se je pa kmetica silno ujezila. Ujela je psa, pa ga peljala v kaščo, privezala prestrašeno žival za pipo s pivom napolnjene soda in začela neusmiljeno pretepati ubogo žival. Pes je začel seveda vleči konopec in je ves divji skakal semintja tako dolgo, da se je izpullila pipa. Pes s konopcem in pipo jo je odkuril.

Kaj pa sedaj? Neumna Liza je stekla za psom in mu z veliko težavo iztrgala pipo. Ko se je pa vrnila v kaščo, je bilo pa že vse pivo izteklo, in tla so bila vsa mokra. Tedaj ji je pa padlo v glavo, da je v zaboju še nekaj lepe pšenične moke. Vzame torej moko in jo potrese po tleh, da se tako posuši pivo. Ko pride kmet domov, ni bilo ne slanine in ne piva in ne moke več.

Belizar.

Mnogo sto let je že zatonilo v morje davne preteklosti, kar je živel za grškega cesarja Justinijana hraber mož, vrlega, neomahljivega značaja in v vseh svojih dolžnostih zvest cesarju in domovini. Njegovi stariši niso bili niti bogati niti plemenitega rodu, in mož preproste rodovine je služil le kot telesni stražnik na cesarskem dvoru.

Toda njegovo blago čuvstvo za narod in domovino, njegova prava, čista ljubezen do vladarja, zlasti njegova hrabrost in neprimerna zvestoba, ki jo je kazal pri vsaki priliki, ga niso pustile dolgo v omenjenem stražnem stanu, temveč so ga povzdignile na slavno in častno stopnjo najvišjega vojnega poveljnika. Ta visoka, častna služba pa ni prevzela vrlega moža, ampak le še bolj je ukoreninila v njem zvestobo in ljubezen do cesarja, za katerega je bil pripravljen žrtvovati kri in življenje.

A mož, ki ga je cesar tako častno povzdignil, je imel kmalu priliko, pokazati svojo hrabrost in bistroumnost. Cesar Justinijan je bil namreč zamočan v hudo vojno z mogočnimi Perzijani, katerih vojska je štela čez 40,000 hrabrih vojakov, a njegovih je bilo komaj polovico toliko. Toda bistroumje neustrašene vojnega poveljnika je izdalo v vojni s Perzijani več nego vsa njihova silna in velika množica vojakov.

Hrabri vojskovodja je premagal Perzijane in jih pripravil k miru in slogi ter je tako rešil cesarja in domovino iz največje pogube. Ali ta mir ni trajal dolgo. Nastali so kmalu zopet drugi nepokoji v Carigradu, vsled katerih se je mnogo krvi prelilo, pa tudi velik in lep del mogočnega mesta je razpadel v prah in pepel; a slavni vojskovodja je pomiril tudi tukaj vstajnike in nemirneže ter je zopet otel svojemu ljubljenu cesarju prestol in življenje.

Kmalu po tej slavni zmagi je moral v daljno Afriko, da se bojuje z odnošnim sovražnim kraljem Gelimerjem. Brez odloga se napoti z bojnimi brodovjem in z ostalo vojsko, ki je štela komaj kakih 15,000 vojakov, čez široko morje, premaga pretečega kralja in ga pelje v slavni zmagi kot ujetnika v veličansko mesto Carigrad. Tako je rešil slavni in pogumni mož zopet svojega cesarja iz velike zadrege in nevarnosti.

Z veliko navdušenostjo je sprejelo mesto slavnega zmagovalca in neustrašene vojnega junaka. Cesar Justinijan mu je izkazal velike milosti; v njegovo slavo in čast je zaukazal novce kovati in ni opustil nobene prilike, da si ne bi pridobil zopet novih zmag po junaškem vojskovodji svoje armade.

Pošlje ga torej v lepo, rodovitno Italijo, da bi tam razdeljal kraljestvo vzhodnih Gotov in mu pridobil tudi rimsko kraljestvo. Slavni boritelj in obče spoštovani vojni poveljnik odrine s svojim brodovjem v Italijo; privojskuje več zalih mest in pelje gotskega kralja kot ujetnika s sabo v Carigrad. Pozneje se je bojeval tudi z Bolgari, pa tudi tu je bila sreča na njegovi strani.

Njegove ogromne zasluge za domovino in cesarja, mnogi kr-vavi boji, v katerih je prelivl

svojo kri, tuje dežele, ki jih je pridobil svojemu vladarju, vse to je zadostno pričalo o njegovi zvestobi do vladarja, o njegovi hrabrosti in njegovem junaštvu, njegovi čisti in pravi ljubezni do domovine. In kdo bi si bil mogel misliti, da bo človek, ki je žrtvoval vse svoje moči za blagor domovine, ki je je tolikokrat rešil iz največjih nadlog in pogube, ki je pridobil svojemu vladarju toliko slavnih zmag ter mu ne samo enkrat otel prestol in življenje, kdo bi si bil mogel misliti, da bo ta človek prišel v veliko nemilost in zamero pri svojem cesarju. Pa je že tako na tem ljubem svetu. Zavist, ta strupeni gad človeškega srca, ne miruje poprej, dokler ne porabi in popolnoma ne uniči človeka, katerega si je izbrala v svojo žrtve. Tako je bilo tudi tukaj. Ni manjkalo ljudi, ki bi bili radi sloveli in dosegli čast in slavo, kakršno si je pridobil naš ravno opisani poveljnik. Ker pa niso bili zmogni, da bi si pridobili enako slavo in čast, so jeli zavidati zvestega in poštenega moža.

Izmišljevali so si vsakovrstne reči, ki so merile v pogubo slavnega rešitelja grškega cesarstva. Govorili so le slabo o njem in trdili, da ima namere, ki se protivijo cesarjevemu obdanku; obdžili so ga izdajalstva, hlimbe in raznih drugih krivic in nevarnih početij. Cesar Justinijan je bolj verjel grdim in lažnjivim prilizovalcem nego svojemu poštemu in zvestemu vojniku. Tako se je zgodilo, da je že precej priletenemu starčku, ki mu je poprej izkazal toliko ljubezni in zaupanja, odvzel vso čast in slavo, ki si jo je vrli mož pridobil v mnogih krvavih bitkah. Nekoliko pozneje ga celo pusti za preti v globoko, temno ječo.

Pa to še ni bilo zadosti. Cesar se je še vedno bal starega, a še precej čvrstega moža, pa da bi se popolnoma otresel tega nepotrebnega strahu, zapove, na prigovarjanje svojih prilizunov, oči iztakniti slavnemu in junaškemu vojskovodji ter ga potem zavselej zapoditi iz svojega cesarstva.

Ta grozovita in neusmiljena cesarska zapoved se je izpolnila. Zveste oči, ki so le za srečo, mir, slavo in življenje svojega vladarja čule in bdele dan in noč, so bile izžgane z žarečim železom; vrhutega je bilo dano še povelje, da se naj staremu in slepemu vojskovodji pošle vode, ki ga popelje čez mejo grškega cesarstva. Te zapoved je bila javno razglašena. Toda kdo bi bil, da bi prevzel to žalostno nalogo? Ubogi slepi stariček, zaprt v temni ječi, že težko čaka rešitelja, ki bi ga popeljal iz zadržane kraja vsaj na zdrav in čist zrak toda — nihče se ne oglasi.

Navsezadnje se javi neki zal deček ter prosi, naj bi on bil vodnik slepemu, nesrečnemu možu. To se je rado privolilo in brž se naznani ta novica slepemu vojskovodji. Jetniški varuhi ga oprostje železja in ga odvedejo iz jetnišnice ter dajo namesto svetlega meča nekdanjemu vrlému junaku palico v roko, da se zavselej poslovi iz svoje drage domovine. Kdo popiše žalost in bridkosti, ki je občutil blagi stariček v svojem srcu, ko je slišal, da mora zavselej zapustiti dom in vse, kar mu je bilo in drago, zveste odpotovati daleč čez meje svoje ljube domovine v puste

in neznane kraje. Kdo popiše grenko bol njegovega čutečega srca, ko se je pri vsem tem zavedal svoje nedolžnosti in si bil v svesti, da mora vse to po nedolžnem trpeti! Kdo popiše strah in grozo, ki mu švigne po mozgu in kosteh, kadarkoli se ozre v črno, z oblaki prevlečeno prihodnost!

Pa vse to bi bil hrabri vojskovodja še prenašal, kajti trpljenja je bil vajen že od mladih nog, toda ena bridkost mu je napolnila dušo in srce z nedopovedljivimi bolečinami, za katero blagi starček ni našel nobenega leka, nobene tolažbe. Bila je to ločitve od zale hčerke, najdražjega njegovega zaklada, ki ga je imel na svetu. Pa kako neki bi se tudi mogel ločiti od nežne svoje krasotice, ki mu je tolikokrat v lahkem diru pretleka naproti; ki je iz krvavega boja prišedšega objemala z nedolžnimi ročicami; ki mu je tolikokrat blela lica poljubovala in ga prav potročje negovala.

Oj, kolikokrat je ob tem millem objemu pozabil vse skrbi in težave, ki mu jih je nakladal njegov težavni stan. In ko je svet občudoval njegovo nepri-merno hrabrost in srčnost, ko je sprejemal slavnega junaka z živahnimi pozdravi v svoje okrožje, je gledala od daleč nedolžna deklica z očesom čiste ljubezni, z očesom gorke hval-ležnosti svojega ljubega očeta, kajti nič drugega ni vedela, nič drugega poznala, nego otroško skrbljivost do svojega dobrega in skrbnega očeta.

In to hčerko, to blago, zalo deklico naj bi zdaj zapustil? Preveč je bilo to za čuteče srce nesrečnega očeta. Ker pa vendar še rad s svojo zalo hčerko in samo enkrat jo še pritisnil na svoje prsi, samo enkrat bi še rad poljubil svoje krasno dete, preden se odpravi kot slepec in berač za vselej po daljnem, tujem svetu.

Jetniški varih ga je popustil v prostorni lopi pred jetnišnico. Nesrečni vojskovodja je vedel, da ni zdaj nikogar v obližju razen blagega dečka, ki se mu je ponudil za vodnika. Z drhtečo roko potegne dečka k sebi ter mu tihoma pošepeta na uho:

"Kdorkoli si, blaga duša, prosim te, peljaji me, preden zapustiva mesto, na moj dom, da samo enkrat še objamem drago hčerko, preden za vselej vzamem slovo od nje in ji dam svoj očetovski blagoslov."

Ali deček zbog ihtenja ne more govoriti; trdno se oklene nog slepega moža in joka tako milo in čutiljivo, da bi se najtrije človeško srce moralo omečiti pri tem žalostnem prizoru. Kako bi se pa tudi ne jokal blagi deček, ki ni bil nihče drugi nego — hčerka nesrečnega vojskovodje.

Ko je namreč izvedela zala deklica, da je dano povelje, naj se pošče vodnik, ki popelje nesrečnega, slepega moža čez cesarske meje, se je oblekla v moško obleko ter hitela k ljubemu očetu, da mu kaže pot po nevarnih njegovih stopinjah. In tako je peljala svojega slepega očeta iz drage domovine v pusto tujino in delila z njim ves čas njegovega življenja žalostno njegovo usodo.

Dasiravno slep, nadložen in reven, bil je vendar srečen nesrečni Belizar na strani svoje zveste ljubljene hčerke, Irene.

Honor Thy Father and Thy Mother.

(Continued)

Who is there that does not desire happiness in this valley of tears? The Creator Himself has placed this longing for happiness into human nature.

Truly, children, you all desire that everything be well with you here on earth, do you not? Listen then what God has commanded:

"Honor thy father and thy mother, that it may be well with thee and thou mayest live long on the earth."

Wonderful, indeed! To those children who honor their father and mother God has promised in this world His protection and blessing, in the next life everlasting.

For a proof of this, let us look into Holy Scripture. Moses said:

"Honor thy father and mother as the Lord thy God hath commanded thee, that thou mayest live a long time, and it may be well with thee in the land, which the Lord thy God will give thee." (Deuteronomy, v. 16).

Ecclesiasticus admonishes us: "Children, hear the judgment of your father and so do that you may be saved. He that honoureth his father shall have joy in his own children, and in the day of his prayer he shall be heard. He that honoureth his father shall enjoy a long life; and he that obeyeth the father, shall be a comfort to his mother. Honour thy father in work and word, and all patience that a blessing may come upon thee from him, and his blessing may remain in the latter end. He that honoureth his mother is as one that layeth up a treasure.

The father's blessing establisheth the houses of the children. The relieving of the father shall not be forgotten. In justice thou shalt be built up, and in the day of affliction thou shalt be remembered; and thy sins shall melt away as the ice in the fair warm weather." (III. 2-17).

And the Apostle, St. Paul, says: "Honor thy father and thy mother; which is the first commandment with a promise; that it may be well with thee, and thou mayest be long lived upon earth." (Ephes. vi. 2-3).

What the Sacred Scriptures confirm by word, this they do also by excellent examples. Indeed wonderful is Isaac's love of his father. "God said to Abraham: 'Take thy only begotten son Isaac, whom thou lovest, and go into the land of vision; and there thou shalt offer him for a holocaust upon one of the mountains, which I will show thee.' Abraham immediately obeys. Soon he arrives with his son at the foot of Mount Merish. He takes the wood for the holocaust and lays it upon Isaac his son.

St. Augustine tells us that here we behold a beautiful prototype of Jesus Christ who Himself also carried upon His shoulders the cross on which He was nailed. "And they came to the place which God had shown him, where he built an altar, and laid the wood in order upon it; and when he had bound Isaac his son, he laid him on the altar upon the pile of wood. And he put forth his hand and took the sword to sacrifice his son." (Gen. xxii. 2-10).

How touching is this incident! Isaac obeyed his father perfectly, and was willing in his obedience to go, if necessary, even to death. He realized that what his father did and commanded, is and must be right.

Happy son! For this obedience God rewarded Isaac, saying:

"Do not fear, for I am with thee; I will bless thee, and

multiply thy seed for my servant Abraham's sake." (Gen. xxvi. 24).

And Isaac acknowledged this saying:

"Now hath the Lord given us room, and made us to increase upon the earth." (xxvi. 22).

Joseph who was sold by his brethren and taken into Egypt, was exceedingly blessed by God, because he loved his father so ardently.

Above all the story of the young Tobias is really beautiful. When his father enumerated the duties, Tobias owed toward him, toward his mother, toward God, toward his neighbor, Tobias answered:

"I will do all things, father, which thou hast commanded me." (Tob. v. 1).

So it happened. Just as God miraculously rewarded the father's love and mercy toward God and neighbor, when He sent Raphael, the angel, to young Tobias as a guide, who safely led him into a foreign country, and afterward, conducted him with his wife and riches safely back again to his parents, and finally saved his father from blindness, so also did the son receive the reward of love toward parents. The Sacred Scriptures confirm this:

"And it came to pass that after the death of his mother, Tobias departed out of Ninive with his wife and children and children's children, and returned to his father and mother-in-law. And he found them in health in a good old age; and he took care of them and he closed their eyes; and all the inheritance of Raguel's house came to him; and he saw his children's children to the fifth generation." (Tob. xiv. 14-15).

There are numberless examples in our everyday life which confirm this extraordinary blessing of the fourth commandment.

There was a certain distinguished young man, who had fallen away from his faith. He never went to church. A priest asked him:

"When in your past life did you last say the Lord's Prayer?"

Without hesitation the man answered: "Yesterday."

The priest looking at him surprisingly asked:

"Is it possible that you, who do not believe in God, and thus live on, that you pray?"

Whereupon the man began to relate to the priest that his pious mother on her death-bed with raised arms begged him crying:

"My son, do not forget on God! There is a God, there is eternity, there is judgment! Believe me! now at the hour of death. Pray, pray every day at least one Our Father for yourself and for me! Promise me here that you will do this!"

Leaning to her side, he kissed her hand and she suddenly expired.

"This promise," he said, "given to my mother on her death-bed I have kept in life, though I believe nothing."

The priest said to him: "This Our Father which you pray out of love for your mother will be your salvation!"

So it happened. After several years the priest learned that this man was reconciled with the Church and lived a good life.

This man obeying this wish of his dying mother was rewarded.

Children who do not honor their father and mother receive already in this world the punishment of God, while in the other world eternal loss awaits them.

Here again we can look into the Scriptures and listen to the inspired words. Moses warns his people:

"He that striketh his father

or mother, shall be put to death. He that curseth his father or mother shall die the death." (Ex. xvii. 15-17).

In the Book of Proverbs (xx. 20), we read:

"He had curseth his father and mother, his lamp shall be put out in the midst of darkness."

This means that he who wishes or does evil to his parents, happiness in the greatest measure will leave him also at the hour of death. Again:

"The eye that mocketh at his father, and that despiseth the labor of his mother in bearing him, let the ravens of the brooks pick it out, and the young eagles eat it." (Prov. xxx. 17).

The example of Absalom, the ungrateful son of David, ought to be a warning for all times. Absalom raised himself against his own father, David, and began to war against him, in order that he might obtain the power and possession of his kingdom. David overwhelmed by sorrow fled with his people from Jerusalem, through the brooks Cedron to Mount Olivet, "going up and weeping, walking barefoot, and with his head covered, and all the people that were with him, went up with their heads covered weeping." (II. Kings, xv. 30).

In the forest of Ephraim the battle was fought. "A great slaughter was made that day of 20,000 men." Absalom's war was a failure. Absalom himself fled riding on a mule; and as the mule went under a thick and large oak, his hair wound around a branch of the oak, so that he could not save himself. He was hanging on the oak, and the mule on which he rode passed on. The commander, Joab, takes three lances and thrusts them into the heart of Absalom. "And whilst he yet panted for life, sticking on the oak, ten young men, armor-bearers of Joab, ran up, and striking him slew him. And they took Absalom, and cast him into a great pit in the forest, and they laid an exceeding great heap of stones upon him." (II. Kings, 6-17).

Three lances were pierced into the heart of Absalom. He fearfully sinned against the threefold duty toward his parents; against honor, love and obedience. For his sins against the fourth commandment he was punished terribly.

Just as we can see in our everyday life many examples of happiness in those who observe the fourth commandment, so also do we see many examples where children who disobey their parents are punished by God.

A rich, but bad son in a fit of anger cast his father to the ground, and struck him with his foot. The sorrowful father warned his son, that the just God will soon punish such an evil act. Before one month elapsed, the son felt a great pain in the foot with which he struck his father. He went from doctor to doctor, but none were able to help him. He became lame and remained so to his death. He died as a beggar in the greatest poverty.

Where children love their parents and assist them in their labors, there everything goes well. On the other hand where children despise their parents, misfortune after misfortune befalls them or they soon are carried away by death. If punishment does not immediately fall upon those who treat their parents harshly, it is a sign of divine forgiveness and mercy. He who does not desire the death of a sinner, but that he be converted and live, gives him an opportunity of changing. Divine judgments are not human judgments! We shall know these judgments on the last day, when tremblingly

before the whole world we shall say:

"Just Thou art, O God, just."

Yes, the fourth commandment is very important. What do you desire for yourself, reward or punishment? Reward, indeed. Therefore never forget in your life the great promise given on Mount Sinai, that they who obey their parents will be happy and will be well on earth.

A. Bratina.

A Story of the Rosary.

No greater contrast could be found than Mrs. Malloney and Miss Barbara Ilford as they looked over the narrow space that separated them in a ward of a London hospital; the former was what is generally called a little wisp of a woman with indomitable but kindly blue eyes, much shrewdness of speech, and infinite resignation to her lot. Barbara Ilford's beautiful face lost something through its deadly pallor, bitter, cynical eyes, and twisted, discontented mouth, but nevertheless the younger woman was sometimes touched, oftener irritated, by Widow Malloney's patience under sufferings. She had been injured in a street accident.

"Sure, the only thing that bothers me is where I'll get rooms when I'm able to leave the hospital," the Irishwoman remarked. "But that's not a big bother. I had to go rooming when poor Pat died suddenly. I got on finely, thank God, for though I'm nigh seventy I can do a day's charring as well as younger folk."

"It seems little to be grateful for," Barbara commented shortly. "Oh, do give up going round your beads! What sense is there in murmuring a number of 'Hail Marys'?"

Just because Barbara had once been on the point of becoming a Catholic, she tried pretty successfully to imagine that all Catholics were either ignorant or without principles, Mrs. Malloney smiled.

"Dear, dear!" she said. "There is much sense in the heads. You know the Apostles! Creed. Well what is more helpful than repeating that prayer on the cross attached to the beads? While I'm saying the prayer I pray God to keep me true to the Church He founded on the Apostles."

Mrs. Malloney paused a moment.

"Then I repeat one Our Father remembering that there is one God; and I say three Aves in honor of the Three Persons of the Holy Trinity. Then on the fitting days I repeat one Our Father and ten Aves in memory of the Angel's announcement to the Blessed Virgin, and the same thinking of our Lady's charity in visiting her holy cousin, and the same in honor of the Nativity, and the same twice over in memory of Mary's journey to the Temple where she learned of the sword that was to pierce her heart, and of her long search and her joy in finding her young Son instructing the doctors of the law."

Barbara moved uneasily. "On Tuesdays and Fridays I go round the beads, and I think in my own poor way — I'm no scholar — of the big happenings of our Lord's passion, of the Agony in the Garden of Pilate's hall, where Christ was scourged and crowned with thorns, of the doleful journey to Calvary, and of the Crucifixion. Then in turn I meditate on the Resurrection of our Savior and His appearance to His friends, of His mounting into Heaven, of the Descent of the Holy Ghost, and of Mary's glorious entry into her Son's Kingdom and of the royalty bestowed on her."

"But — but Mary was a mere creature," Barbara spoke slowly.

"Oh, God help you, dear!" Mrs. Malloney cried, "I have heard many say like you. But, sure, any one can see how she was sanctified by being the Mother of God, who prepared her for that high office from all eternity. God's Mother must have ever been free of all stain of sin."

"It sounds beautiful and," Barbara hesitated, "and sensible. You put it so well, Mrs. Malloney."

Mrs. Malloney flushed with pleasure.

"I'm glad you think so, but I thought it all out after hearing folk of other religions talking about idolatry. It isn't idolatry for a person to keep a photograph of one they love, just to look at. I'm not praying to this bit of wood and steel," the speaker held up the cross attached to her rosary, "but I say my prayers all the better for being reminded that the Son of God and of Mary suffered so much for me."

Barbara lay without speaking for a length of time.

"I was once about to be a Catholic," she announced abruptly, "I was the spoiled daughter of a seemingly wealthy man who suddenly lost all his money on the Stock Exchange. I had, to my father's disgust, become engaged to a Catholic. He went away when my father lost his money."

"Oh!" Mrs. Malloney cried. "You poor thing!"

"Yes, without one word of explanation," Barbara said bitterly. "My father died and I had to earn my bread, as I could for ten weary years without any religious helps; I suppose I am an agnostic. Paul Gilligan and a hard world did that to me."

"No, no!" Mrs. Malloney almost shouted. "Paul Gilligan wouldn't. There's some explanation. I knew Master Paul."

"You know him?"

"And why not?" said Mrs. Malloney highly excited. "Many and many an errand I did for his mother ere I married and left Ireland; and when Master Paul got a good appointment in London, didn't he come to see me and the poor man, lying under English earth, and often after."

Barbara did not speak.

"And as for doing anything mean, like giving you up because your father was ruined, Paul Gilligan would not do it. There was some reason. I wish to God I knew where he is now! When I went into lodgings on poor Pat's death — God rest him! — I lost sight of him entirely."

Mrs. Malloney said a decade of the beads "into herself," as she phrased it. Then she remarked apropos of nothing in particular.

"You understand that Catholics don't pray to crucifixes, or statues, or pictures. They just look at them to make them pray better, as a person likes to keep the photograph of a dear relative or friend."

Barbara, as she nodded, thought of a photograph of Paul Gilligan and a Catholic prayer book he had given her, locked up in the shabby trunk at her old lodgings.

When the priest of the district in which the hospital was situated called in a day or two, Mrs. Malloney had, what she called, a long confab with him. The result of the confab was that Father Brady wrote to the parish priest of the place to which Mrs. Malloney had in the days of her youth belonged, and the Irish woman was a very disappointed person when a week went by without any reply from Ireland. However, she betook herself to her beads.

Wednesday of the next week had come when a nurse ushered a good-looking gentleman into the ward.

"Tis him! 'Tis hom!"

The Irishwoman exclaimed to herself excitedly and ungrammatically. "This Master Paul!"

"An Paul Gilligan it was. Father Nolan had been on holidays, and it was on his return on Saturday from Bundoran that he got Father Brady's letter. Paul Gilligan was visiting a cousin, and the parish priest cycled on the Sunday afternoon to interview him. Paul departed for England at once and Father Nolan did not deem an answer to Father Brady needful.

After the lapse of some minutes the visitor turned to Mrs. Malloney and grasped her worn hand.

"We — Barbara and I — shall never forget you. Poor Babs thought I had deserted her; the truth was I was laid up with pneumonia for weeks. When I wrote to her address my letters were returned and when I was able to go to her father's house I found it closed up. Nor could I find any one to tell me where Barbara had gone. She says she was so hurt that she couldn't bear the pity of those she knew."

"Well, well, it is all over. You'll have years, long years, in which to be happy, please God!"

The first visit Mrs. Gilligan paid on her return from her honeymoon was to the abode of Mrs. Malloney.

"And neither Paul nor I will be content unless you come to us," she told her fellow patient. "Oh, there will be lots for you to do in teaching me how to keep house. I couldn't wring a dishcloth or bake a loaf of bread to save my life. Paul will be in very bad temper if he gets his morning toast and eggs spoiled in cooking, and one can't trust modern servants."

"That's the solemn truth you're after saying," Mrs. Malloney admitted. "Well, if I'm worth my keep, I'll surely go."

Magdalen Rock.

HOW TO BE HAPPY

If you want to be happy, be pleasant each day.

Do good for others without any pay;

Be a sixty-four man, do more than your share,

At home, at work, and everywhere.

Fight for what's right, pay what is due,

Be honest and fair, and you'll always pull through.

Your friends will all like you; God will look with a smile,

Life will be worth living it will be worth while.

"SAIL ON! SAIL ON!"

(Columbus Day, Oct. 12, 1492)

Behind him lay the gray Azores.

Behind the Gates of Hercules;

Before him not the ghost of shores,

Before him only shoreless seas.

The good mate said: "Now must we pray,

For lo! the very stars are gone.

Brave Admiral, speak, what shall I say?"

"Why, say, 'Sail no; sail on! and on!'"

My men grow mutinous day by day;

My men grow ghastly wan and weak.

The stout mate thought of home; a spray

Of salt wave washed his swarthy cheek.

"What shall I say, brave Admiral, say,

If we sight naught but seas at dawn?"

"Why you shall say at break of day:

'Sail on! sail on! sail on! and on!'"

They sailed and sailed, as winds might blow,

Until at last the blanched mate said:

"Why, now not even God would know

Should I and all my men fall dead. These very winds forget their way.

For God from these dread seas is gone.

Now speak brave Admiral, speak and say"

He said: "Sail on; sail on! and on!"

They sailed. They sailed. Then spake the mate:

"This mad sea shows his teeth tonight;

He curls his lip, he lies in wait, With lifted teeth, as if to bite!

Brave Admiral, say but one good word—

What shall we do when hope is gone?"

The words leapt like a leaping sword:

"Sail on! sail on! sail on! and on!"

Then, pale and worn, he kept his deck,

And peered through darkness. Ah, that night

Of all dark nights! And then a speck—

A light! a light! a light! a light! It grew, starlit flag unfurled!

It grew to be Time's burst of dawn.

He gained a world; he gave that world

Its grandest lesson: "On! sail on!"

Joaquin Miller.

KO SO MAMICA UMRLI

I.

Oj, umrli Tončku so mamica —

Tonček pravj: spančajo naša mamica.

Sklenjene oj roke imajo mamica,

Tonček pravi: molijo dobra mamica.

Bratci, sestre jokajo; kje si mamica? —

Tonček kliče, prosj jo: Vstančaj, mamica!

II.

In zvečer je hotel leči gori k mamici,

da bo spančal zopet v sreči, kot že tolikrat ob nji.

Ej, pa niso ga pustili gori k mamici,

in zajokal je kot vedno v sili "Čakajte, povem vse mamici!"

—Rud. Pečjak.

IMEL JE SVETI FRANČIŠEK OVČICO

Imel je sveti Frančišek ovčico. Povsod mu je sledila.

Kadar je Frančišek molil — je z njim molila.

Kadar so bratje v koru peli, je poleg Frančiška stala in pobožno meketala.

Njena volna je bila kot biser čista —

kot Frančiškove svete roke, kot njegovo nedolžno srce.

Imel je sveti Frančišek ovčico. Do konca mu je zvesta ostala.

Ko je Frančišek umrl — je ovčica zaspala.

Bratje so jo budili, pa je niso mogli zbuditi.

Frančišek je odšel v nebesa — ovčica mu je hotela slediti in z njim pred božje Jagnje pobožno poklekiniti.

—

KAŠELJ IZGINE,

razdraženje in hrapavost se odstrani z pravočasno rabo zdravila

Severa's Cough Balsam.

Je priljubljeno zdravilo tekom zadnjih 40 let; vsled tega je preiskušeno.

Cena 25 in 50 centov.

Vprašajte zanj v lekarnah.

W. F. SEVERA CO., CEDAR RAPIDS, IOWA

Društvom centralnega bolniškega oddelka.

V številki 39. našega "Glasila" smo čitali fini članek o "Centralnem bolniškemu oddelku K. S. K. J.", ki ga je spisal neki večletni član, ki ima v resnici pravi vpogled v Jednotine razmere.

Članek je bil na mestu in stvaren, in jaz se temu danes pridruživ in nadaljujem s stališča mojega pogleda v Jednotno stanje bolniške centralizacije.

V današnji številki se naznača izstop enega največjih društev iz centralne bolniške podpore; žali Bog, da ravno društvo, v katero spadam tudi jaz. Da pa ne bo obsodba od ostalih društev, ki spadajo v centralno bolniško podporo preostala za društvo sv. Vida, št. 25, in da ne bo radi tega kaj manj poguma med ostalimi društvi, naj služi ta moj članek v posredovanju.

Jaz se prav nič ne čudim društvu sv. Vida za ta korak, in nobeden naj si to ne razlaga, da je to korak nesporazuma ali korak nesobratištva.

Društvo sv. Vida, št. 25 je pristopilo k centralni bolniški podpori na moje veliko prizadevanje z namenom, da poglobi še druga društva za seboj in da pomaga ostalim, malim, novoustanovljenim društvom na nogo. To je bilo doseženo. Društvu sv. Vida je bilo to obljubljeno, da lahko izstopi, kadar hoče, in sedaj je prišel oni čas.

Nobene, niti najmanjše zamere se nikakor ne sme pripisovati omenjenemu društvu za izstop iz centrale, pač pa smo jim vsi lahko še hvaležni, da so prvi pokazali dobro voljo, in tudi denarno podprli v veliki meri centralno blagajno s tem, da so precej več vplačali, nego prejeli, zakar je danes ob izstopu društva sv. Vida Jednotina centralna blagajna precej večja, kakor je bila, ko je to društvo pristopilo. Torej je društvo sv. Vida storilo za centralizacijo dovolj in veliko, kar pač niso druga društva, ki niso pokazala iste volje, kar je pokazalo društvo sv. Vida, št. 25.

Jaz sem prepričan, da se ne bo niti eno društvo izmed centralnih obdregnilo ob izstop društva sv. Vida, ker isto ni šlo v centralizacijo z namenom, da si bo s tem pomagalo, pač pa da je s tem pomagalo drugim. Čast društvu sv. Vida za vse, kar je za časa bivanja v centralni s tem moralno in denarno pomagalo centralnim društvom.

In ako vpoštevamo še minulo konvencijo, in pomislimo, kako je bila tu centralizacija vpotevana, potem ne moremo najmanjše oporekati društvu sv. Vida za korak, da je izstopilo.

S tem pa, da je društvo sv. Vida izstopilo iz centrale, še ostala društva v centrali niso prav nič prizadeta, in njih obstanek je ravno tako dober, kakor je bil dosedaj.

Vsa centralna društva naj se zavedajo, da je njih bodočnost veliko lažja, kakor je bila dosedajnost.

Centralna društva ste ista, katera imate vso bodočnost Jednote v vaši oblasti. Nekaj nad 90 društev vas je skupaj. V svojih društvih imate vi svoj življenj in največ mladine; vaše članstvo je po večini še mlado, ker tvori nova društva zadnjih časov, med tem, ko so starejša društva precej obložena z bolj starimi člani in članicami.

Ne rečem, da je za postanek in začetek društva potrebna centralizacija. To ste tudi dosegli; sedaj vas je velika skupina in vaša blagajna je tudi precejšnja; vem da ne računate mnogo, da vas bodo drugi podpirali, vem da vsako društvo zna, da je navezano na svoje vplačevanje, da se vsakdo zaveda, da se mora plačevati, ako se hoče prejemati, in vsa centralna društva ste lahko ponosna in zaupna sama na sebe, in sama v sebe, ne da vam bi bilo

treba računati na druge podpore. Dovolj je vas, in dovolj močni ste; le zaupajte sama v sebe. Vaše članstvo je po večini mlajše nego je članstvo starejših društev, ki ne pripadajo k centralizaciji.

Nova društva se bodo pridruževala vam k centralni bolniški podpori, in vaša moč se bo množila od dne do dne.

Dopisnik v zadnji številki tudi omenja, da se pri K. S. K. Jednoti ne plačuje naklad v centralni sklad, kakor se to plačuje drugod. Ako zasledujete druge Jednote, vidite, da imajo skoro vsaki drugi mesec posebnih naklad v centralni sklad. Do danes še vaša blagajna tega ni razpisala, in je še narasla. To naj vam bo v pogum, da sodelujete tako pravično tudi naprej. Jaz vam jamčim, da ako boste gledali na to, da se ne bo dogajala simulacija pri društvih, in da boste znali varovati tako skupno blagajno kakor znate varovati svojo društveno, da bo vaša blagajna narasla od dne do dne višje, kajti sklad, v katerem vplačujete je dovolj velik, da vsak vredni član dobiva opravičeno podporo, in še mora ostati denar v blagajni.

Popolnoma je odvisno od vas samih. Vsa društva se morajo zavedati, da je njih blagajna (četudi je skupna) ravno tako vaša kakor vaša lastna društvena, iz katere plačate vaše uradnike in druge stroške.

Čuvajte pri obiskovanju bolnikov na pravično postopanje. Kdor je v resnici bolan, naj se mu izplača podpora, kdor je ni vreden, naj se nikdar ne gleda na prijateljstvo; pri katoličanih se tega dogajati ne sme. Pisec članka v številki 39. navaja, da bi morala simulacija biti dvakrat kaznovana, in ima prav. Krasti iz blagajne zasluži hujšo kazen kakor mnoge druge stvari, za katere se enega ali drugega kaznuje, in vendar mnogi ostanejo skriti in nepoznani.

Kdor pomaga zatajiti taka dejstva, je ravno tako kriv, kakor oni, kateri se je delal bolnega in v resnici morda ni bil. Torej obiskovalec, ki ni poročal ali pa ni obiskal bolnika, da bi pričal, je ravno tako kriv dejstva, ki je zakrivilo, rekel bi prestopke, kakor oni, ki je simuliral.

Ako hočete imeti v centralnem oddelku napredek, morate najprvo in pred vsem paziti na varčnost in poštenost pri delitvi podpore.

Vaša skupna centralna blagajna naj vam bo prav tako sveta, kakor vam je vaša lastna društvena ali pa osebna, ker ste na vse zadnje le vi isti, ki morate doplačati nakladi; torej samim sebi škodujete, ako ne pazite, ali če glasujete za podporo onim, ki je niso zaslužili.

Dokazano je, da se izkoriščajo centralne blagajne od simulantov več in manj. Ako tega nismo zapazili v svojih vrstah, smo pa slišali od drugih. Vemo za slučaje, ki so naravnost kazni vredni, in taki člani bi zaslužili, da se jih stokrat izmeče ven iz Jednote. Dokazano no je tudi iz razloga, ker so mnoga društva plačala na tisoče več v to blagajno, nego so prejela ven.

Ne rečem, da so izvanredni slučaji, ko se ne da pomagati; ali kaj takega se dogodi le tu in tam, v resnici pa se mora z assessmentom 75 centov izhajati tako, da dobi vsak podporo, ki je v resnici vreden, in pri tem mora še denar ostati v blagajni. Ako tega ni, potem je nekje luknja, ki se mora poiskati, da se ne bo centralna blagajna uničevala.

Moje mnenje je, da se mora pri tej vplačini 75 centov za podporo v teh časih še prihraniti denar za poznejša leta. Sedaj na tem assessmentu nikakor ne sme biti primankljaj, nikakor nobete doklade in tudi nikakor ne sme biti mala ali pa slišna blagajna. Po mojem računju mora centralna blagajna

pri taki vplačini narasti na tisoče dolarjev tekom šestih mesecev, samo ako hočete vi društva stvarno in na pravično postopati. Ni treba, da komu kratite pravice in utrgate podporo, pač pa da pazite in da sedito pošteno.

Obiskovanje bolnikov in pravičnost, to je podlaga, da bo vaša blagajna rasla vidoma. Nikar ne bodite predobri, ker taka dobroti je samo potuha nekaterim nevrednim, da vas izkoriščajo. Ako bi se to ne dokazalo že številokrat, bi kaj takega ne mogel zapisati; ali povem vam, da je sramotno to, kar nekateri uganjajo. Ker je pri društvih veliko kompeticije, in se ljudi vleče v društva na vse strani, se radi tega nekateri poslužujejo, da ta društva in Jednote izkoriščajo. To je dokazano in to je ono, kar je odvrnilo druga društva, da so pristop v centralo odrekli. Ve pa, čenjena krajevna centralna društva lahko napravite iz te centralne blagajne nekaj velikega in nekaj privlačnega. Ako ve postanete pazljivi in pravični. Ako vi začnete paziti na svojo blagajno in na vaše bolnike, boste dosegli to, kar sem vam tukaj prerokoval.

Nikdo vam ne bo zameril, ako ste strogi in natančni; s tem boste dosegli še več uspeha in zaupanja od drugih; k vašim društvom bodo radi vsi pristopili, kateri so pošteni, drugi naj pa gredo lahko drugam. Ako boste vpoštevali ta moja navodila in pričeli strogo paziti na plačevanje vaše bolniške podpore, bo vaša blagajna šla kvišku in nikoli ne bo naklad v centralnem skladu. Drugače pa tudi z nakladami ničesar ne opravite, saj jih imajo pri nekaterih društvih skoro vsaki mesec; zdi se mi kakor bi taki sami sebe izkoriščali; vsakdo hoče, da nekaj dobi iz tega; kar je vplačal za druge. Bodimo trezni in pravični in čuvajmo na svoje; učimo se pravega reda in bodimo pravični; po svoji vesti prejemajmo podporo, ne pa potem, da so jo nam priznali drugi, ko smo se mi delali bolane, v resnici pa smo se morda počutili bolj zdrave nego oni; ki so nas obiskali.

Ako se ne bo to doseglo rade volje, in ako se bo čulo o kakem simuliranju, bom jaz skrbel, da se bo našedilo korake na drugi način. Kjer kdo sumi katerega člana ali članico, da se ne obnaša kot vreden bolnik, in da vleče podporo, ga bomo dobili na dan, in za takega bomo skrbeli, da bo sramotno vržen iz naše družbe.

Vsak član in članica je ob pristopu v Jednoto prisegel, in se častno zavezal, da bo skrbel za blagor društva in Jednote povsod. Sedaj pa morda skuša nasprotno društvo ali Jednoto izkoristiti za sebe. Marsikateri pristopi v Jednoto že z namenom, da se bo okoristil od tega, kar drugi s težavo vplačajo. To se enemu in drugemu mogoče posreči enkrat ali mogoče večkrat, ali prišel bo čas računa. Mogoče bo ostalo tajno en čas, ali tudi do smrti; vendar je pa narejen greh, ki ne bo ostal skrit in ne brez kazni; katoličani bi se morali tega tudi zavedati; mnogi ne pomislijo, kaj dan so in kam da spadajo, vse jim je šala; toda to ni tako.

Jaz vidim v centralizaciji veliko bodočnost, in zakaj da ne? Pogledjte nekatera društva, ki niso v centralni podpori, in ki pazijo na svoje bolne člane. Ta društva nalagajo svojim članom manjši assesment, kakor ga vi nalagate. Oni vplačajo mogoče 50 centov namesto 75 centov in pri tem imajo svoje velike blagajne, nekatera do deset tisoč dolarjev in zakaj? Zato, ker varčujejo pri izdajanju podpore. Zakaj da ne bi ve društva, ki plačujete po 75 centov ravno tako pazila na skupno blagajno?

Vedite, da je ta blagajna vaša, in da varujete ali pa raz-

dajate iz svoje blagajne. Vi poznate vaše člane, vi jih obiskujete in vi jim odmerjate podporo. Vi veste v vašem srcu, če je bolnik vreden ali ne. Ako dvomite, pojdite še enkrat, in pošljite tja še drugega sobrata ali sestestro. Pojdite ga obiskat po dnevi in vsaki čas in večkrat. Nikar ne zanemarjajte obiskovanja bolnikov in pa preiskave, to se pravi modrega vprašanja, katerega stavite onim, ki so v podpori. Seveda je to le v dvomljivih slučajih, kar se kmalu razsodi, je li bolnik vreden podpore ali ne. Na ta način boste spoznali, kako velike prednosti je to za vas in vašo centralno podporo.

In še ena posebno važna stvar je, katero lahko vprašate. Poznate vaše zdravnike, tem je treba naročiti o osebah, katere vi sumite. Vsak ima pravično, da sporoči zdravniku, ako sumi, da je bolnik simulant, in tako ima tudi vsak član ali članica krajevnih društev pravico, da vsak tak dvomljiv slučaj naznani takoj na glavni Jednotni urad ali na vrhovnega zdravnika, kadarkoli sumi, da je kdo simulant, in na ta način bomo kmalu imeli le čisto seme in nobenega plevela.

Mogoče se za danes ni bilo potreba tega mojega ostrega naročila in svarila; ali jaz se bojim, da zna priti čas, ko ga bo potreba. In kaj pomaga zvoniti, ko že toča pobije. Namesto da bi se jezili takrat, ko bi morali plačati nakladi in imeli suho blagajno, je boljše, da sem vas že sedaj na vse to opomnil. Za dokaz naj vam navedem še samo en slučaj: Pred nedavnim časom je neka druga organizacija tudi sprejela centralno bolniško podporo. V začetku so naredili veliko blagajno, ker so vsa društva vplačala po številu članstva v blagajno. Ko je bilo to vse urejeno, in je bila blagajna precejšnja, so se javili bolniki, kakor da bi bila razsajala kuga; vse je bilo bolano; v teku nekaj mesecev je bila blagajna suha in nad sto tisoč dolarjev dolga v glavni blagajni.

Kaj sedaj; nakladi po dva in tri dolarje na mesec na osebo. Ako hočete kaj imeti, je treba zaisto vplačati; to je nekaj, kar se ne da predrugačiti.

Členi člani in članice. Jaz želim in hočem, da bo naša centralizacija vstrajala častno in vam bo v korist in blagostanje. Jaz hočem, da bo blagajna rasla in da bo denar na obrestih, in pri tem vam jamčim, da bodo vsi vaši bolniki dobivali podporo, ki je bodo vredni. Poznam eno organizacijo, ki je v tem stroga, ta ima nad sto tisoč blagajne samo v podpori, in ta organizacija je centralna in njeno članstvo je v primeri manj številno kakor je številu članstva naše centrale. To članstvo bo kmalu lahko izplačevalo podporo samo z obrestmi, ker ves ta denar (nad sto tisoč dolarjev) še posojuje svojim članom na posestva po 6 odstotke obresti. Vidite, kako pametno gospodarstvo je to!

Mi pa hočemo penny prej vzeti ven nego ga vplačamo. Brez večje blagajne ne moremo biti, zato pa moramo varčevati. Ni res to, da je toliko bolnikov; pač pa premalo varčnosti, nadzorovanja in pa pravičnosti. Kadar bo imela centralizacija svojo močno blagajno, se bodo ostala društva rinila, da bi vstopila k njej, pa ne bodo vprašala, če je prestroga cenzura. Blagajna mora biti, in blagajna je lahko pri tako velikem vplačevanju; samo varčnosti potrebujemo. Poiskusite, pa boste spoznali, da sem vam napisal istino. Imam skušnjev dolgih let, bil sem vedno za pravično stvar; videl sem in slišal, kako so se in se še izkoriščajo naše slovenske organizacije.

Vestni in pošteni ljudje trpijo, nevestneži pa jih izkoriščajo, zato pa mi lahko pričakujemo, da v naših vrstah vsaj

takih ni. Nisem to napisal iz vzroka, da imamo simulantne že sedaj, več pa iz vzroka, da se jih obvarujemo. Ako ne bomo pazili, jih bomo sami zakrivali. Radi naše paznosti se pa bodo nas balji, to pa bo nam rodilo sadove. In ker smo tako srečni, da do danes še nismo imeli nobene naklade pri centrali, radi tega pa dajmo osedaj še bolj paziti, in vem da bomo s tem dvignili našo blagajno.

In ko bo zopet prišla konvencija, bodo naša centralna društva dvignila zastavo, kakoršne je še ni pobena konvencija dvignila, namreč napredek v centralni blagajni in ta brez vseh naklad.

Vse to, cenjena društva, lahko dosežete, ako boste sledila mojim navodilom; jaz pa bom drage volje pomagal doseči pravičnost v poslovanju.

Sem vam vedno udani, A. Grdina, glav. preds.

JESENSKI NAHOD

Neka posebna ameriška bolezen je takozvani "hay fever" ali jesenski nahod. Vsakdo v Ameriki je že slišal o njem ali pa ga občutil v svojem lastnem nosu. Katar, arbenje, kihanje, kašljanje, zatekle oči, lahka vročica in glavobol, ki so v spremstvu tega nahoda, spravljajo človeka v prav mizerno stanje. Mnogi ljudje so zlasti dovzetni in trpijo na "hay fever" vsako leto in navadno vedno ob isti letni dobi.

"Hay fever" se daje preprečiti in ni nalezljiv. Iz ameriškega imena te bolezni bi se dalo soditi, da je sveže seno povzročitelj tega nahoda, ki se vedno pojavlja koncem poletja in začetkom jeseni. Natančno ni temu tako, marveč povzroča ga cvetni prah nekaterih plevelov, zvanih ragweed. Ta cvetni prah, ki ga veter raznaša, draži in zastruplja sluznice občutljivih ljudi in povzroča "hay fever." Mnogi ljudje veliko trpijo v akutni stopnji te bolezni in dostikrat iščejo od pomoči s tem, da se zatekajo v kraje, kjer raste smreka.

Ceni se, da približno en milijon ljudi trpi v tej sezoni na tej sitni bolezni. Značilno pa je, da se v velenostih opaža pojemanje tega sezonalnega nahoda. Razlog je iskati v tem, da prazni loti, polni plevela, čim dalje bolj izginjajo iz mestnih okrajev. Čim manj plevela, tem manj cvetnega prahu in tem manj tega nahoda.

Najboljša od pomoči proti "hay fever" je preprečiti, da se razvije — najprej s tem, da se vniči plevel, in drugič s tem, da se ljudje, ki so podvrženi tej bolezni, poslužijo protistrupa ali antitoksina proti tej bolezni, takozvanega "pollen antigen." Visok odstotek ljudi, ki so vporabili ta antitoksin, so bili rešeni posledic te bolezni ali pa, v najslabšem slučaju, so bili podvrženi le lahkemu napadu za kratek čas.

Zdravstveni komisar mesta Chicago daje sledeče nasvete onim, ki trpijo na "hay fever":

1. Ostani v mestu; to stane manj.
2. Nosi jantarjeve naočnike; to pomaga proti razdraženju oči.
3. Izogibaj se prahu in cvetlicam.
4. Drži okna dobro premrežena po dnevu in po noči, da cvetni prah ne prodre v hišo.
5. Vozi se v zaprtih avtomobilih.
6. Ne utrujaj svojega telesa.
7. Pazi na spremembo temperature.
8. Bodi zmeren, zlasti v jedi.

Strah pred nesrečo je ravno tako težko prenašati kakor nesrečo samo.

Brez dobrih sklepov ne moreš doseči do dobrega imena in lepega življenja.

Prijateljstvo je oni dragoceni dar, katerega ne morete shraniti drugje kakor samo v srcu.

Prihranite nekaj od svojega zaslužka

vsak plačilni dan in vložite ga v našo varno in zanesljivo banko. Začuden boste kako hitro vaši prihranki rastejo in vrhu tega vam plačamo mi po 3% obresti dvakrat v letu ter leto pristoječo h glavnici. Viagrite lahko v našo banko prav tako zanesljivo kjerkoli živite širom države, kakor če bi živeli v našem mestu. Pišite nam za poljsni in dobiti odgovor v svojem jeziku.

Ako držite denar doma, izpostavljen je raznim nevarnostim, kot tatovom in ognju in dostikrat se ga potrebi brez potrebe. Če ga imate pa na naši močni in zanesljivi banki, pa je denar vedno na varnem mestu; vendar se ga lahko dvigne ali deloma ali celoma kot ga kdo potrebuje.

Naša banka ima nad \$740.000 kapitala in rezervnega sklada, kar je znak varnosti za vaš denar.

Skupne denarne vloge pa presegaajo čes 5 milijonov dolarjev.

JOLIET NATIONAL BANK
CHICAGO IN CLINTON ST. JOLIET, ILL.
Wm. Redmond, preds. Chas. G. Pearce, knsir,
Joseph Dundas, pomoč. knsir.

PREVIDNO in PAMETNO

ravna oni, ki svojega denarja ne drži doma brez obresti, ampak ga nalaga v varne, državne, okrajne, mestne (municipalne) ter šolske bonde in bonde obveznih korporacij, ki mu donajajo od 5% do 6% obresti na leto. Te obresti se lahko z odstriženimi kuponi lahko zamenja vsakih 6 mesecev. Če rabite denar, lahko bonde vsak dan morda celo z dobičkom prodate.

Način kupovanja bondev je priporočati tudi podpornim organizacijam in društvom.

Skoro vse bonde, katere lastuje K. S. K. J. smo jih MI prodali v popolno zadovoljnost. Pišite nam za poljsnila v slovenskem jeziku, da vam dopošljemo ponudbenecirkularje.

A. C. ALLYN & CO.
67 W. MONROE ST., CHICAGO, ILL.

SEDAJ JE ČAS ZA --

Newyorško grozdje

Grozdje v državi New York bo kmalu popolnoma zrelo in se bo pričelo razpošiljati.

Kakovost grozdja je letos najboljša, in kakor veste, je "new-yorčan" za naš okus najbolj in ga v tem oziru nobeno grozdje ne "bita." Tudi čist se najhitreje in najlažje.

Sedaj je cena razmeroma zelo nizka, in ako si sploh mislite napraviti kaj grozdnega soka, je v vašem interesu, da si naročite eno ali več kar.

SEDAJ JE ČAS ZA NAROČITEV
Naročila in druge dopise pošljite na:

Jugoslav - American Corporation
455 W. 42nd STREET, NEW YORK CITY, N. Y.

F. KERŽE,
1142 Dallas Rd., N. E. CLEVELAND, O.

K. S. K. J. Društvom:
Kadar naročate zastave, regalije in drugo, pazite na moje ime in naslov, če hočete dobiti najboljše blago za najnižje cene.
Nadžiti in vasceli ZASTONJ!

JAKOB ORAŽEM
WENONA, ILL.

Prvi in edini slovenski pogrebni zavod
v tem mestu in okolici, La Salle, Peru, Livingston in Rutland, Ill.

Oskrbuje pogrebe v popolno zadovoljnost strank. Ima na razpolago avtomobile za poroke, krste in druge slinčne prilike.

Lastnik tega podjetja je član K. S. K. Jednote.

Črna smrt

Zgodovinska slika iz XVII. stoletja.
Spisal Ksaver Meško.

(Nadaljevanje)

Prigelo je goreti ljudem — kakor sedaj — po vsem telesu, po vseh žilah, v vseh kosteh. Kakor sedaj se je pokrilo telo s črnimi bulami, ali pa je davila smrt tudi brez vsakih vidnih znakov, brez vsake napovedi, da je blizu. Kakor sedaj so padali ljudje brez pomoči v grobove, eden v hipu, drugi v nekaj urah, tretji čez en dan, čez dva, čez tri četrtili in peti.

Padali so v gomile, kakor padajo bilke pod srpom žanjice; brez izbire, brez usmiljenja. Doma so umirali, gradili so se na cestah; ob vinu in ob plesu; od sovraštva in od sladkosti ljubezni jih je trgala smrt in jih je jemala s seboj, da se ne vrnejo nikoli več.

Tedaj se je prestrašilo srce mladega duhovnika v oddaljeni kmetijski fari. Uro za uro so ga klicali k umirajočim; dan za dnevom je stal ob grobovih; s plašnim glasom, polnim groze pred sedanostjo in še bolj pred prihodnostjo, je peval in molil: "Naj v miru počivajo!" Tako strašno je gospodarila smrt, da ni nihče več maral pokopavati mrtičev. Stari župnik, on, in napol slepi, napol gluhi cerkovnik in grobar Blaž so jih morali sami nositi iz hiš in jih zakopavati, da niso zraka še bolj okužili.

Tedaj premaga smrt tudi starega župnika, že onemoglega od dela in truda, že dozorelega za mir in pokoj.

Tako je ostal sam med zbegano čredo. In glej, tedaj se ga polasti strašna groza. "Sedaj pridem jaz na vrsto!" Ni česar drugega ni mogel več misliti. Ni zmoget več onih dobrih, ljubečih besed za bolne in umirajoče kakor doslej. Ker ko je hodil po vaseh, po dnevu in po noči, in je vršil napol prisiljen svojo dolžnost, je venomer z grozo v srcu čutil:

"Strašna morilka mi je za pešami! Kdaj pač zamahne?" Nenadoma se je spočela v duši črna misel.

"Morda pa bi ji mogel ubežati?" Ni ga več zapustila. Vsesala se mu je v srce, napolnila mu je vso dušo, vsepovsodi je šla z njim.

"Ubežim! V samoto, v gore ubežim! Tam bom varen!" In res je ubežal.

V tihi noči je zapustil župnišče. Oprezno kakor tat, boječe in plašno kakor morilec se je oziral naokoli, ko je stopal iz vasi. Ravno se je v samotnem in sramotnem begu prikrdel do zadnjih hiš v vasi, kar pridrvi po cesti v najhujšem diru jezdec. Begunec se potuhne za ogel stare bajte. Od tam vznemirjen zre za jezdecem; ker srce mu je glasno pravilo, kam da je namenjen v tako naglem diru: bolniku, umirajočemu se silno mudi, duhovnika hoče imeti. Tako strmi izza ogla za jezdecem, bled in nem kakor Judež lškarjot za Jezusom iz Nazareta, ko ga je sramotno prodal, in so ga vklejenega tirali z Oljske gore gor v mesto.

Res, pri cerkvi jezdec postoj; potrka pri cerkovniku, glasno, da se sliši sem dol po vasi vasi. Čez hip stopi belolasi Blaž iz hiše. Nekaj kratkih besed, in cerkovnik naglo stopa proti župnišču.

Dalje ni gledal najemnik, izdajalec onega, ki se je v trpljenju boril s smrtjo in je v največji naglici poslal jezdecu po tolažnika, izdajalec vseh duš v fari, ki bi jim naj bil sedaj oče in mati, sodnik in zdravnik, najzvestejši prijatelj in najmi-

lejši, najljubeznejši pomočnik.

Naglo je drvel čez polje. Ni iskal ne poti ne steze. Bolj plašno je bežal od vasi nego Kajn od mesta, kjer je svojega brata ubil. Hitel je, kakor bi mu res bila črna smrt za petami in bi ga neusmiljeno podila. A ga je podila le vest, le sramota.

"Vrni se!" mu je klicalo v srcu. "Ali si pastir? Podel, izdajalski najemnik si! Smrti si izdal vse, ki so v tebe zaupali, ki so slednji tvojji besedi verovali kakor besedi evangelija."

A strahopetnost, ki ga je omamila, prevarila in ga zapejlala k prvemu sramotnemu koraku, mu je šepetala: "Da med njimi umre! Kako dolgo pa jim boš pomagal? Saj sedaj prideš ti na vrsto! Ko umiranje poneha, se vrneš. In se veselíš življenja med živimi in zdravimi."

Poslušal je ta glas in se ni obrnil, da bi se vrnil. Visoko v gorovje je bežal. Tam je siromašno živel ob koreninah in gozdnih gobah.

A miru, zadovoljstva, sreče ni našel v tem prostovoljnem prognanstvu.

Po ves dan, včasih po vso noč je sedel kje na skali, na odprti lehi; nepremično je strmel dol v globčino, v dolino. Zvonovi so se glasili zjutraj iz globčine z glasolnimi, komaj slišnimi glasovi. Ob večerih so se svetili ognji po vsi dolini, po hribovih naokoli — kakor ob sedanjih moriji.

"Vsepovsodi smrt! In moji — brez tolažbe umirajo! O Jezus, kaj sem storil!"

Jokal je in ječal, da je od skal odmevalo; v pekočem kešu je trkal na prsi, s pestjo se je bil po zaslepljeni glavi.

"Vrni se!" ga je vabil ljubeč proseč glas.

"Da se ti rogajo in te sramotno spode! Kdo ti bo še verjel, kdo ti zaupal?"

"Čemu sem storil to, jaz ničvrednež? Umril bi z njimi! Sladka bi bila smrt sredi bojišča, ko bi junaško in neustraheno zrl mogočni morilki v oči!" "Glej, dokazal bi ji s tem, da si močnejši nego ona. Zato pa se vrni."

"Ne, ni več mogoče!"

Vrgel se je na zemljo in si je od obupa pulil lase. Jokal je in ječal od sramote in boli, da se je stok odbijal od skal in je s pomnoženimi glasovi vsi okoličarji oznanjali nekot njegov kes. V začetku julija meseca je odbežal. Slednji dan si je vestno začrtaval z zarezov dolgo gorisko palico, ki jo je vedno nosil s seboj v obrambo proti gozdnim živalim.

Iz zares je spoznal, da se bliža avgust koncu.

V dolini so se ognji, znamenja življenja in znamenja smrti, redčili in redčili. Vedel je, da ljudje še živijo. A videl je tudi, kako polagoma izumirajo. Vsak večer je prešel ognje; natanko si je zapomnil, kje je kateri gorel. A glej, naslednji večer že ni bilo tega ne onega; kak večer je manjkal po eden, od drugih večerih po dva, trije, še več, zdaj v dolini sami, zdaj na ti, zdaj na oni višini.

"Izumirajo. Vsi izumrejo! Le jaz ostanem na svetu v kazen za strašni moj greh."

Prve dni v septembru je ugasnil zadnji kres. Vsoboto pred prvo septembarsko nedeljo je gorel le še eden; tik ob cerkvi je moral goreti. V nedeljo je slišal ob uri, ko naj bi daroval najsvetejši daritev, zvo-

novе še zvoniti.

"Ah, kličejo me! In jaz jih ne ubogam!"

Zakril je lice; bridko in skezano se je razjokal. Popoldne jih ni več slišal. Zvečer ni videl nobenega ognja več.

"Zdaj je vse mrtvo! Sam sem zdaj na svetu, zavržen, proklet."

Zavpil je, zatulil je v gozd, da je vsaj svoj lastni glas slišal in stoteren njegov odmev. Ker strašna groza mu je stiskala srce ob misli:

"Sam na vsem svetu."

Prilohne dni je šel niže. Upal je, da vendar zasliši iz doline glas zvonov. Prazno upanje! Da zvečer spet zagleda vsaj en kres, je želel z vsem srcem. Brezplodno hrepenenje! Z vsakim dnem se je bolj bližal dolini, polagoma, boječe kakor morilec, ki ga nevidna sila žene nazaj na kraj hudodelstva. Trepeče, da ga zasačijo; a vendar mora iti tja.

Na Malo Gospojnico, na dan rojstva Matere najbolj usmiljene, je bil že čisto doli ob robu gozdov, ob pričetku doline. Ravno se je svitlala zarja izza gor. Kar se nenadoma zazibljejo po svežem jutranjem zraku zvoki zvonov. Nekako slabotno, pridrušeno je bilo to zvočenje; a vračajočega se begunca so presunili znani glasovi s čudovito močjo, s sladkostjo in z bridkostjo obenem.

Otresel se je vsega strahu, vsega sramu, vseh pomislekov. Kakor je naglo bežal v oni žalostni noči iz doline, je sedaj hitel poln hrepenenja v njo nazaj. Ni se ozrl nazaj, ni pogledal v stran, le v drago, dobro znano cerkev je upiral pogled in je naglo korakal proti nji.

Širom odprta je našel cerkvena vrata.

Vstopil je. Cerkev prazna! A glej, na vseh oltarjih gore sveče. Zgoraj ob oltarju pa kleči, ne, leži na oltarjevih stopnicah starček s snežnobelimi lasmi, ves sključen in izsušen.

"Blaž!"

Počasi je okrenil stari cerkovnik glavo. Globoko udrete oči v pepelnato-sivem obrazu, do kosti izsušenem, so se s čudnim plamenom uprle v prišleca. Brezkrvna usta, sama koža brez mesa, so se radostno nasmehljala.

(Dalje prihodljaj)

Za stari kraj

Zima se bliža in z mrazom naraščajo potrebe in trpljenje. Povodnji, slaba letina, visoki davki in druge nadloge bodo potrebe letošnjo zimo več kakor podvojile. Kdo drugi naj pomaga, ako ne Amerikanci?

DENARNE POSILJATVE
so najboljša podpora in darila. Naša banka ima lastne zveze s pošto in bankami v starem kraju in zato more izvrševati denarne posiljave hitro in zanesljivo, po pošti ali brzojavno, teh po nizkih cenah. Mi tudi dolarje izplačujemo v Jugoslaviji.

DENAR IZ STAREGA KRAJA
imajo mnogi rojaki dobiti, bodisi iz bank, od sodnije itd. Mi imamo v teh zadevah številne izkušnje in zato vsakomur lahko ustrezemo.

NOTARSKÉ IN ODVETNIŠKE POSLE
osk-bimo mi tako za tukaj, kakor tudi v starem kraju. Pooblastila, kupne pogodbe, pobotnice itd. lahko dobite pri nas. Ako rabite v starem kraju zanesljivo in točno odvetniško pomoč, vam jo lahko oskrbimo.

OSEBE IZ STAREGA KRAJA
mi hitro dobimo v Ameriko, ako jim je vstop po zakonu dovoljen. Mi izdelamo izjave, prošnje za Washington in vac, kar spada zraven.

SKUPNO POTOVANJE ZA BOZIC
v stari kraj priredimo na 4. dec. t. l. na francoskem parniku "Paris". Potnike bo spremljal uradni družbe. Potniki naj se prikladi čim prej, zlasti ne drzavljani, da jim preskrbimo še pred odhodom dovoljenje za povrnitev v Ameriko. Ako želite potovati pred omenjenim datumom, nam pišite po vozni red. Mi zastopamo vse linije in zato lahko ustrezemo.

ZAKRAJSEK & ČEŠARK
455 W. 42nd STREET,
NEW YORK, N. Y.

NEWBURŠKE NOVICE.

(Nadaljevanje iz 1. strani)

meravajo prirediti razne igre in zabave.

Tudi velikanski bazar za cerkev je bil oznanjen, vršec se zadnji teden meseca novembra t. l. Dela se na to, da bi čim prej poplačali zaostali dolg na doseganem cerkvenem delu in potem šli naprej z gradbo gornjega dela cerkve. Sredi decembra t. l. bo 25 let, odkar je bila naša župnija sv. Lovrenca organizirana. Če bi se sedanji farani tesno organizirali in se oprijeli dela s tolikimi silami kakor so sedaj, bi prihodnje leto avgusta, ko bo 25 let, odkar je bila prvič sv. maša v stari cerkvi — lahko bila maša že v dovršeni novi cerkvi. Treba bi bilo le, da se zaveže 10 družin skozi pet let plačati po \$100 na leto vsaka; 100 družin po \$75 na leto, 300 družin po \$50 na leto skozi pet let. Ako bi imeli take družine — kako lepo je sanjati — bi 30. avgusta, 1927 že imeli slovesno sv. mašo v naši novi krasni prostorni cerkvi. Pa te sanje se ne bodo uresničile! Niso pa nemogoče!

Opozorjamo vse stariše na strogo dolžnost, katero imajo, da pošiljajo svoje otroke v katoliške šole. Kakor je le katoliška Cerkev za katolike, tako je tudi šola, kjerkoli mogoče. Mogoče pa je to povsod z mladi izjemami; treba je le dobre volje. Oni, ki pa ne morejo poslati otrok v katoliško šolo, naj jih pošljejo vsaj h krščanskemu nauku dvakrat na teden. Enkrat med tednom gremo učiti na razne kraje, enkrat pa je nauk za vse te otroke skupaj in sicer ob nedeljah po šolski maši, ki se prične ob 9. uri. Pri tem ne moremo delati nobenih izjem. Skofijska cerkvena oblast je dala to zapoved, in vsak pameten človek lahko sam sprevidi, da je tak nauk še dvakrat na teden malo za današnje čase.

PISMO V AMERIKO.
(Nadaljevanje iz 3. strani)
sti, da se na enem človeku dogodi čudež enkrat? Taki življenski dogodki so zelo v božjih rokah; zato jih je težko napovedovati. Eno pa je gotovo: da se to zimo pričnem učiti angleščine. Če ne za drugo, že samo zato, ker se mi je hudo zamalo zdelo, da sem se moral celo z natakariji na ladji spozumovati po gluhenemsku. Sure! Že iščem pripravnega učitelja — menda se bo našel kdo, ki bo znal tudi v staro in ne več premeško glavo še kaj vbiti. Če bi imel Tebe, ki si tako dober in potrpečljiv, bi bila najboljši. Toda Ti si daleč, tako daleč. Vendar upam, da boš kmalu spet pri meni — s kakim pismom. V tem upanju Te prisrčno pozdravim.

Tvoj vdani prijatelj
Dr. Mihael Opeka.

Kadar si v dvomu, kaj bi rekel, ne reci ničesar.

Domnevanje povzroča več pogovora kot dovtip.

KLAVIR NAPRODAJ
Pozor Jolietčani!
Naprodataj je \$500 vreden klavir v jako dobrem stanju. Cena samo \$125. Lahko si ga pridete ogledat, da se prepričate, da je res po ceni.

Pokličite na telefon: 2149 R.

"Ako bi ljudje le vedeli, kako hitro Severa's Esko zdravi srbeče izpahke, jaz sem gotov, da bi ne rabili ničesar drugega," piše Mr. Mike Dzedzei, Pellston, Mich. "Jaz sem trpel več mesecev srbeče izpahke, nobena zdravilo ni nič pomagalo, dokler nisem naročil Severa's Esko. Takoj po prvi uporabi so srbečine prenehale in v kratkem moja koža je bila zdrava." Kupite 50 centov lonček Severa's Esko mazila pri vašem lekarnarju. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.

(Adv.)

KJE JE

Frank Iskra, po domače Tinčev, doma iz Ajdovca pri Žužemberku? V Ameriki se nahaja že okrog 30 let. Za naslova bi rad zvedel njegov brat. Pojasnila naj se volijo poslati na:

Upravništvo "Glasila,"
6117 St. Clair Ave. Cleveland, O

ITALIJANSKE HARMONIKE

Izdelujemo in importiramo vsakršne vrste prvotne ročne dele, ki so najboljše na svetu. Jamčena deset let. Naše organe najhitro. Poisk in harmonike za zastoj našim kupcem. Pišite po brezplačen cenik.

RUATTA SERENELLI & CO.,
1014 Blue Island Ave., Dept. 73, Chicago, Ill.

Imam na zalogi že nad 14 let LUBASOVE HARMONIKE

vseh vrst in modelov, nemške, kranjske in chromatice; tri in štirivrstne, dvakrat, trikrat in štirikrat uglasene.

Imam na zalogi tudi kovičke, glasove, nove gotove mehove in druge posamezne dele. Cene harmonikam sem znatno znižal.

Pišite po cenik na:
ALOIS SKULJ
323 Epsilon Brooklyn, N. Y.

DOMAČA ZDRAVILA.

V zalogi imam jedine dišave, Knapovo letmenovo kavo in importirana zdravila, katera priporoča magr. Knap v knjigi

DOMAČI ZDRAVNIK.
Pišite po brezplačen cenik, v katerem je naktatno popisana vsaka rastlina za kaj se rabi.

V ceniku boste našli še mnogo drugih koristnih stvari.

MATH PEZDIR
Box 772, City Hall Sta.
New York, N. Y.

Telefon pisarne: 6499
Telefon stanovanja: 624

JNO A. TEZAK SLOVENSKA CVETLICARNA.

Vogaj N. Chicago in Indiana St. JOLIET, ILL.

V zalogi imam sveže rože; izdelujem vence za pogrebne šopke in potole in za božičnice.

Narodila se sprejemajo tudi pisarni, telefonični in brzojavni potomi.

Vsa naročila se izvršijo po zelo nizki ceni in točno. Poskrbite za naročilec obisk pri meni.

MRS. ANTONIJA RIFFEL,
slovenska babica
522 N. Broadway JOLIET, ILL.
Telefon 2380-J.

NAD 20 LET

se izdelujem HARMONIKE

ki so med vsemi drugimi izdelki priznane za najboljše. V izdelovanju harmonik sem torej dosegel najboljše skušnjo in prakso. Da so moje harmonike v resnici najbolj znane in priljubljene, dokazujejo številna pohvalna pisma iz vseh krajev širom držav.

V zalogi imam tudi najnovejše slovenske in druge

PIANO ROLE IN plošče za gramofone

Pišite po cenik.
Pri meni boste dobili vsak muzikalni instrument, mali ali veliki, za nizko ceno. Blago razpošiljam po celi Ameriki. Se uljudno priporočam rojakom

ANTON MERVAR
Music Store
6921 ST. CLAIR AVE.
CLEVELAND, OHIO.

ZASTAVE, BANDERA, REGALIJE in ZLATE ZNAKE

za društva ter, člane K. S. K. J. izdeluje
EMIL BACHMAN
2107 S. Hamlin Ave., Chicago, Ill.
Pišite po cenik!

Telefon urada: 747
Telefon stanovanja: 4577

WEESSE PRINTING CO.

1 JEFFERSON ST. JOLIET, ILL.
3. nadstropje pri mostu.
Julius G. Weesse, poslovođa

Tiskarna in izdelovalnica stamplij in barvica. Tiskamo v vseh jezikih.

JOS. KLEPEC, javni notar,
Insurance, Real Estate, Loans, Bonds.
107 N. Chicago St. Joliet, Ill.
Prodajem 6% 1st mortgage note po \$100 in več. Garancija A-1. Zgledite se ali pišite po nje. Tel. R-5768 ali 1991-R.

PRIPOROČILO

Podpisani se priporočam rojakom Slovencem in bratom Hrvatom v Jolietu, Ill., ter bližini za izvrševanje plesarskih in dekoracijskih poslov (Painting and Decorating) hiš in stanovanj. Jaz pravnjavim sobe a papirjem (wall papering), čistim stene in sem specialist pri cerkvenih dekoracijah; prenavljam tudi kipe. Delo je prvovrstno. Svoji k svojim!
Toplo se priporočam:

JOSEPH MUREN
kontraktor, sobni slikar in dekorator
202 STONE ST., JOLIET, ILL.
Telefon: 3069 M.

ANTON ZBAŠNIK Slovenski Javni Notar

4905 Butler Street, Pittsburgh, Pa.

Izdeluje pooblastila, kupne pogodbe, pobotnice vsake vrste, oporoke in vse druge v notarski posei spadajoče dokumente, bodisi za Ameriko ali stari kraj. Pišite ali prizite osebno.

MNOGOTERE

-SMO ZADOVOLJILI
-S TISKARSKIMI DELI
-ZAKAJ NE BI VAS?!

NAŠA TISKARNA
izdeluje vsa tiskarska dela lično, točno in po najzmernejših cenah.

Slovenska društva
ki naročajo tiskovine pri nas so z našim delom in našo postrežbo zadovoljni.

Cena in postrežba
so pri vsakem naročilu in kupu glavna faktorja. Na nje se vsak ozira. Zato pa vedno, predno oddate naročilo za tiskovine drugam, pišite tudi nam za cene in potem primerjajte.

Slovenskim društvom, gg. duhovnikom, trgovcem in obrtnikom se priporoča za naročila.

KATOLISKA TISKARNA

"Amerikanski Slovenec"

1849 West 22nd Street Chicago, Ill.

FIRST NATIONAL BANK

Established 1857

Pridružite se našim 1927 počitniškim klubom, — snujejo se zdaj.

Mi imamo šest vrst klubov na izbero. Ako si vsak teden prihranite in vložite v banko 50c, \$1.00, \$2.00, \$5.00 ali \$10.00 za dobo petdeset tednov, boste imeli prihodnje leto potrebno svoto za počitnice.

Promoženje te banke znaša \$13,000,000.00

THE OLDEST and LARGEST BANK in JOLIET